OCAK 2025
SAYI: 12

DÜŞ

EDEBİYAT,
FİKİR VE
SANAT
DERGİSİ

Ceren Uğur, Samet Mutlu, Mete Sayın, Can Ahmet Doğrul, Sevinç Kayapınar, Hasan Arda Akçalı, İrem Demirci, Zeynep Sayan, A. Çiğdem Bozkurt, Sıla Ruzikul, Soner Sezen, Yeliz Vural, Ahmet Türkoğlu, Ümit Karataş, Kerime Şimşek, Salih Bircan, Erçağ Akarca, Rıdvan Yıldız, Ayşenur Aysel, Merve Hamal, Gamze Ay, Eyüp Toru, İnce İçke, Zeynep Uzun, Fatma Şimşek, Melek Atalar Kızıldağ, Berna Aksoy, Ayşenur Gürdal, Oya Aşkır, Esma Kılavuz, Mizgin Teker, Ruşen Gelen, Nesrin Kurt, Hızır İrfan Önder, Yusuf Arda Taşçı, Sakin Karakaş, Yusuf Atalay, Zafer Korkmaz, Z.Seha Deniz, Cemre Ceylan, Müberra Koçak, Bayram Dağ,Sevinç Kayapınar

Ben Senin Sustuklarını Duyuyorum

İnsanın en gürültülü yanı sustuklarıdır. O gürültünün içinde kimseye söyleyemediği sırları, kendiyle hesaplaşmaları, kızgınlıkları, kırgınlıkları, onlar kırılmasın diye içine attıkları vardır. İnsanın sustukları söylediklerinden daha fazlasını anlatır.
İnsan konuşmasa da bir bakışı, bir yan tebessümü anlatır içinde yaşadıklarını. İçinde kopan fırtınalar gözlerinden anlaşılır. Ah o gözler.. Saatlerce nasıl güzel dinlenebilirler. Hiç yalan söylemeden ne çok şey anlatırlar.Sessizlik dinlenir bir de. Beraber sustukların dinlenir. Sessizlik de paylaşılır kahkaha da.

Yani sen konuşmasan da olur. Bırak sustuklarımızla konuşalım. Çünkü ben senin sustuklarını duyuyorum.

Ceren Uğur

Nüksetmek

Tuttukça ipi
Aşıyor nasırları acı
Ve ellerinde kan
Yıllarca tutmadın mı
Sadece bırak

"Bazen"lerin içine sığdırarak bırak
Her zaman
Hiçbir vakit
Veya gerektiğinde
Ya gereklilik?

Gereklilik
Yıkmıyor mu karar duvarlarını
Zihninin
Zor kararlar
Güçlü iradeler
Her neyse

Bunları aştık.

Samet Mutlu

Apelna

i.

lepra

elimden kaydı bardak
çay bardağı
sıcaksıl
tuzla buzdan yoksun

ellerim ne diye askıda asılı kemerinden kopamamış bir pantulca

çölleri çöl edene kim hangi hakla susuzluk diyebilirdi

ii.

ceplerime buz doldurdum
neredekimizamanhangizamanbilemiyorum
incirler vardı dolaylarımda
bir yılan gördüm
peşinden gitmedim

güneş kan gibi esiyor olacaktı ki yanruk tenime rağmen buzlar
sımsıkıydı

iii.

şiirle sevişirken kocam tarafından basıldım
tam ağzına boşalıyordum

iv.

ılgın görünüller

- bir kâbus idi
şiirlerimi mutlu gördüm

- bir kâbus idi
insanların şiirlerimi anlayabildiğini ve anladığını gördüm
v.

neyi yazacağını değil
neyi yazmayacağını bilmek

vi.

aynanın çerçevesine sıkıştırılmış dört fotoğrafı gördüm

vii.

sema çarşaf gibiydi

viii.

rudolph

şiir
deniz yıldızımdı

ix.

apelna

the bouquet i gave you
was not a pile of flowers

it was my soul

Mete Sayın

Bir Gün

sabahın ilk ışıklarıyla,
açıldı içimin kırışığı
yeni bir başlangıç
farklı diyar, ücra bir göçte
tanıdık bin kabuk gözlerimde

gelince aydınlık eylemler
dağıldı etrafta karanlık
açıldı ince binbir defter
gözlerimdeydi bütün meltemler

akşam oldu mu anlaşıldı
dudaklarımda fotoğraflar kırık
bedenime yığıldı yorgunluk
uyuyabilsem nefeslerimdeydi burukluk..

Can Ahmet Doğrul

Mutluluk Nerede?

Gece yolculuklarında hep böyle hissederdi. Karanlığın içinde menziline ulaşmaya çalışırken, ruhunda da bir yolculuk başlardı. Nedense şehirlerden geçerken hiçbir şey gelmezdi aklına. Ama köy evlerinin yanan ışıkları alt üst ederdi zihnini. Köy dünüydü, şehirse bugünü. Dünü günle kavgalıydı. Yanyana sıralanmış küçük samimi evlerde, bir çatının altında toplanan, kim olduğunu bilmediği köylülerin çok mutlu olduğunu düşünürdü. Saat saat takip ederdi onları. Şimdi yer sofraları kuruluyor, çoluk çocuk neşe içinde kaşık sallıyorlar çorbalarına. Bir sonraki köyde yemek bitmiş, sofra toplanıyordur. Başka bir köyde yatma saati yaklaşıyor, yer yatakları serilmiştir yavaş yavaş. Gece ilerledikçe ışıklar azalmaya başlar. Sükuta çekilir kainat, huzur iner yeryüzüne. O huzur bir de onu sarsa, bir sükut bulsa yüreği. Radyo çekmiyor bazen, frekanslar karışıyor, olsun uyanık tutuyor cızırtılar. İnceden Barış Manço yoklayıp geçiyor " kaç yıl oldu saymadım köyden göçeli, mevs…" yeniden cızırtı. Kapattı radyoyu. Sahi kaç yıl olmuştu bir cesaret ailesinin karşısına geçip köyden gideceğini söyleyeli. Bir türlü anlatamamıştı mutsuzluğunu. "Boğuluyorum" diye bağırmıştı babasına. O konuştukça babası da boğuluyordu sanki. "Mutluluk öyle aramakla bulunmaz oğlum" diyebilmişti usulca. Evden ayrılmıştı. İşi de kazancı da iyiydi. Bir uçtan bir uca memleketi kaç kere dolaşmıştı Allah bilir. Ara ara ziyaret ettiği ailesinin yanına, bu sefer daha büyük bir veda için gidiyordu.

İşinde yükselmişti. Fransa'ya gidecekti. Mutluluk oyununu oynuyordu yine. İçindeki çığlığın gıkı çıksın istemiyordu. Babası her şeyin farkındaydı. Biliyordu oğlunun dili tembihliydi, o yüzden gözlerinden medet umdu. Nafile…Göz göze gelmemek için hep başı önündeydi. Köyün gençleri gıptayla, ailesi hasretle uğurladı. Burada olamamıştı belki ama orada mutlu olacaktı. Buna inanmak istiyordu.

Nihayet Fransa'daydı. Birbirinin aynı keyifsiz günler geçiriyordu. Mutsuzluk da bavulunda gelmişti sanki… Bavulunda bir de arkadaşının hediye ettiği kitap vardı, kapağını bile açmamıştı. Kitabı da yanına alarak, akşamın serinliğinde Eyfel Kulesi'ne doğru yürüdü. Kalabalıktı, ama hiçbir yüz tanıdık değildi. Herkes konuşuyordu ama hiçbir şey anlamıyordu. Tüm sesler, tüm insanlar yabancıydı. Kitap okumayı denedi, ismi şimdi dikkatini çekmişti : PARİS SIKINTISI / CHARLES BAUDELAİRE. İçi daralmıştı. Başını kitaptan kaldırıp Eyfel'e baktı. Tüm lambaları yanan bir köy evi vardı karşısında. Köyü özlemişti. Henüz okumadığı kitabın yazarıyla aynı fikirdeydi : Her nerede değilsem, orada mutlu olacağımı zannederim".

Sevinç Kayapınar

Kirli Çerçeve

Bazı resimler vardır duvarımızda, temizlemeye hatta dokunmaya kıyamadığımız için tozlanmaya mahkum kalmıştır. İşte baba sevgisi çoğu çocuğun en büyük yarası ve kirli çerçevesidir. Babalarımızdan göremediğimiz sevgiyi dışarıdaki insanlardan arayıp, defalarca tekme yedikten sonra bile hala bu sevgiyi tatmak için yılmadan, deneyen, isteyen kaç kişi var hayatınızda? Durun ben söyleyeyim sayısız insan var. Babalarınız sizi gerçekten çok seviyor ama sevgisini yansıtamıyor. Bunun sebebi toplumun onlara indirgemiş olduğu cinsiyetçi politikalar. Nadir de olsa dışarıda çocuğunu doğru bir biçimde seven birisini gördüğünüz zaman yüreğinizde bir şey cız edip gözünüz doluyorsa, işte sizin de kirli çerçeveniz babanızdır. Kirli çerçevenizi tozdan kurtarmak istiyorsanız da, geçmişi yakıp geleceğe su serpin. Kalbinizi babanıza tamamen açın ve onu koşulsuz sevin.

Hasan Arda Akçalı

İnsaf

Sessizliğim, yaşanmamışlıklarıma çığlık atar.
O çığlık, yankılanır boş sokaklarda.
Bir ölüm kalım meselesi,
ama ölüm, insana fazla haysiyetli;
Ödül misâli.
Ben yaşamayı seçiyorum,
yansımamı bölen kırık bir aynanın karşısında,
yüzümdeki çatlaklardan içeri giren gecelerle.
Bir vakit birer şarkıydı,
dudaklarımdan dökülen nâmeler.
Şimdi insanın ciğerini söken bir zehir,
her notasına yalnızlık bulaşmış bir porte gibi.
Unutulur o içilen ilk ve son kahve,
neler unutulmaz ki bu da unutulur.
Hâtırası bir duman gibi kalır zihinde,
üflersin, gider,
kalmaz daha derinde.
İnsafsızlaşır insanlığım,
bir taş gibi ağır, içimde.
Peki ya intikam?
O hep diri, o hep keskin,
hayatımı kurtaracak o hançer gibi;
tam göğsümün üstünde.
Her biri kinle yoğrulur,
sustukça daha da keskinleşir kelimelerim.
Geceyi delip geçen bir bıçak gibiyim;
ne kime saplanacağım bellidir,
ne de zaman dilimim.
Bir yıldız kayar gökyüzünden,
herkes kötülükleri unutmayı diler,
bense diri kalsın isterim hafızam;
Yalnızca unutmamayı dilerim.
Çünkü unutanlar zayıf,
Unutulanlarsa yaşanmamış gibi hiç.
Geçmişin tozlu sayfalarında cansız birer anı,
O sayfaların üstü defalarca çizilmiş.
Sabaha da az kaldı,
Ama bir önemi yok sabahın.
Benim gibi gecenin de entarisi,
İnsafsızlığı, insanlığın.

İrem Demirci

Beş Şekerli Sevda

Şarabı çay bardağında içiyorum.
Beş şekerli çayı karıştırırken çıkan ses
duvarlardan sekip başa dönüyor.
Her şey biraz yanlış,
ama işte böyle oluyor doğrular.
Seni sevmek benim tek normalim.
Simitin üstüne reçel sürmek gibi,
şeftaliyi tuzlayıp yemek gibi,
mantığı zorlayan ama tadı unutulmayan.
Hayat, soğumuş bir kahve gibi duruyor elimde,
çay kaşığıyla karıştırmaya çalışıyorum,
çözülmüyor.
Siyah zeytini kremalı pastaya koyan insanlar gibiyiz
seninle;
tuhaf ama bir araya gelince anlamlı.
Seni sevmek,
kırmızı ışıkta duran bir sarhoş gibi normal.
Ne gitmek var içimde, ne durmak.
Yarısı içilmiş bir bardak çay gibi ortadayım,
şekeri fazla kaçmış ama yine de güzel.
Şarabı çay bardağında içiyorum hâlâ.
Beş şekerli çay,
ve sen...
ikisi de yan yana gelince
bir garip doğruluk ediyor.

Zeynep Sayan

Sevgiye Dair

Ruh sahibi olmak; sevgiyi , sadakati ve minnettarlığı hissetmek anlamına gelirse, hayvanlar çoğu insandan daha iyidir./ Mark Twain

Oturduğum duvarın üzerinden gökyüzüne bakıyorum. Hava yas tutuyor uzun zamandır. Hah işte burnumun üzerine düştü bir damlası göz yaşının. Hay Allah. Sığınacak bir ağaç altı, girecek bir delik bulamadım ki daha. Arabalar da güvensiz. Önünde sonunda gideceğim yeri biliyorum ama vurdumduymaz bir insan eliyle yollanmak istemiyorum oraya.
Oysa geçen haftaya kadar ne güzeldi hayatım. Doğduğum evin her köşesinde gezinirdim korkmadan. Su ve mama kabım vardı. Susadığımda ya da acıktığımda kimseye yalvarmazdım. Tuvaletim günde üç defa temizlenirdi. Akşamları annemin kucağında uyuklamak en büyük keyfimdi. Birlikte kitaplar okur, şarkılar söylerdik. Yemeğine ortak olduğum zamanlar eğlenceye dönüşürdü. Bazen yüzümü yüzüne yaklaştırıp gözlerimin içine öyle bir bakardı ki, ruhuna kadar okurdum onu. Dertleşirdi benimle. Neler vardı içinde neler. Garibim hepsinin üzerine koymuştu bana olan sevgisini. Ve ben o sevgiyi her anımızda dolu dolu hissederek yaşadım. Canım annem. Üzerimi örttüğü battaniyeyi kendi elleriyle örmüştü. O benim kraliçem, ben onun prensesiydim.
Evde misafir olduğu bir gün, düştü annem. Yanına koşmak istedim. Beni uzaklaştırmaya çalışanlara tısladığımı görünce uzattı elini. Sevgi dolu sesiyle “senin sümüklü burnunu yerim, korkma bir şey yok “ dedi. Sonra ışıklı çok gürültülü bir arabaya bindirip götürdüler annemi. Günlerce pencerede bekledim. O ışıklı gürültülü araba görünmedi bir daha. İçime doğan şeyi geldiği yere gönderiyordum. Ama her defasında daha güçlü dönüyor hem içimi hem aklımı nefessiz bırakıyordu.
Günler sonra eve birileri geldi. Ellerinde bir sürü poşetler. Yaşasın dedim, annem döndü. Ama gelenlerin arasında o yoktu. Poşetleri kokladım bir bir. Yakıcı tuhaf kokuların arasından annemin o gün üzerinde olan kazağını buldum. Patilerimle çıkarıp poşetten kaptığım gibi odama götürdüm.
Kokladım, sarıldım, konuştum onunla. Dinledim. Ve anladım.
“Güzel kızım. Senin beni bırakmandan korkarken, bu kötülüğü ben sana yaptığım için özür dilerim. Umarım sana güzel insanların olduğu sevgi dolu bir yuva bulurlar. Beni unutma olur mu? Düşünmen yeter, aklından geçirdiğin her anda yanında olacağım. Kanatlarım üzerinde olacak yine. Tekrar buluşana dek, sarılıp o sümüklü burnunu öpene dek böyle idare edeceğiz. Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Elimde olsaydı gitmeyeceğimi de”.
O gün beni alıp bir yere götürdüler. Uzun uzun ağaçların olduğu sessiz sedasız bir yere. Eyvah dedim , sokağa mı atılıyorum. Yol boyu etrafı izledim. Araba durana kadar kaç ışıklı direk geçtik , nerden döndük nereye girdik yazdım kafama. Bırakıldığım yerden geri dönmekti niyetim. Biz kedilerin yön duygusu müthiş gelişmiştir. Ama içine girmekten hep nefret ettiğim kutuyu yere koyup kapağını açtıklarında tanıdık bir koku geldi burnuma. Anneme getirmişlerdi beni. Küçük bir dağı andıran toprağa dokundum. Annemin yeni evi burasıydı demek. Ona yakıştırmadığım ama çok güçlü hissettiğim o şey başına gelmişti. Koyun koyunaydık yine. Kokusunu alıyor sanki prensesim dediğini duyar gibi oluyordum. Geri dönme niyetim orayı yuva edinme düşüncesine dönüştü bir anda. Rahat bırakmadılar. Tekrar kutuya girme savaşından sonra evime yakın bir yere attılar beni. Öylece hiç acımadan. Zaten yanlarına alsalar ne olacaktı kimse annem gibi sevemezdi ki .
Ve işte sokaklardayım. Değil güzel bir yuva güzel bir insanın eline bile düşemedim anlayacağınız.
Ah ne çok özlüyorum onu. Öyle bir aaanneeemm derdi, öyle bir sarılırdı ki naz yapıp kaçmaya çalıştığım zamanları hatırlayıp pişmanlıktan deliriyorum.
Offf. Yağmur kara döndü. Soğuk bıyıklarımı titretiyor. Ne yapsam. En iyisi ona gitmek. Evet evet anneme gideyim. Hem o da mutlu olur. Kucağına yatar uyurum. Yemekmiş suymuş kim düşünür ki öyle bir sevginin varlığında.
Şu göbüşümdeki yarayı göstereyim ona. Hanidir kan revan içinde. Biliyorum anneme kavuşturacak bu yara beni. Bari onun kollarında uçayım sonsuzluğa.

A. Çiğdem Bozkurt

Frezya

Yani hala bunu kabul etmeye mi çalışıyorsun, dedi kadın adama. “İnsan hayatının gözeneklerden oluştuğunu?”
Adam, yaklaşık olarak kırk sekiz dakikadır dinlediği kadının gözlerine yeniden baktı, artık kadının arkasında asılı duran saati bulanık görüyordu. Bulanıklık içerisinde bir gözenekti saat. Her zamanki gibi kendisine söylenenleri idrak etmekte zorlandı. Zihninde her şey odalara ayrılmıştı fakat bir türlü dışarıdan işittiği seslere yer bulamıyordu. Belki de dinlemek istemiyordu. Bir ay boyunca on iki kez ve beş farklı insanla aynı konuşmayı yapmıştı, bazılarıyla tekrar tekrar yapmıştı, artık bunu istemiyordu. Kadınla arasında barikat görevi gören –belki de bir köprüdür.- masaya usulca uzandı. Bir sigara yakmak istediğini bağırdı zihni, zihnindeki gözeneklerden biri. Yavaş hareket ederse cevap vermek zorunda kalmayacağını düşünüyordu. Çocukça.
Kadın adamın elinin uzandığını fark edince kendi avucunu açtı, ellerini buluşturacağını düşünmüştü adamın. Çocuk gibi. Hâlbuki sigara paketine uzandığını biliyordu. Onunla sekiz yıl geçirmişti, yeterince tanıdığını düşünüyordu. Gerçi şu an karşısında oturan insanın sekiz yıl önce evlendiği kişi olmadığını fark ediyordu. Evet, bu yüzden ondan ayrıldın, düşüncesi geçti zihninden. Şimdi kendisi uzanıyordu sigara paketine, istemsiz bir tepki misali. Ondan önce kapmak istiyordu paketi. Bir yarış gibi ondan önce içmek, ondan önce dumanı havayla buluşturmak, havada asılı tutmak, adamın zihninden geçen düşünceleri; üflediği dumanla uzaklaştırmak istiyordu. Adamdan, kendinden, yan masada bir fidan misali oturan canlı çocuktan, belki de tüm dünyadan… Adamın direttiği fikri anlamsız buluyordu, insanların ilgisini saçma bir düşünceyle kendisine çekmeye çalıştığını düşünüyordu. Ama buna gerek bile yoktu. Adamın kendi öğrencilerinin gözünde giderek düşmesini ve bunu kanıksamasını garipsiyordu. Bu inanca bağlanıp yayınevlerine yazılar göndermesini, hatta billboard reklamları bastırmasını yersiz bulmuştu. Reklam panosunda şunlar yazıyordu:
“İNSAN TOPRAKTAN GELİR VE TOPRAĞA DÖNER. BİR GÖZENEKTE YAŞAMLA DOĞAR VE SONRA BAŞKA BİR GÖZENEKTE ÖLÜMLE BULUŞUR. EVREN SONSUZ BİR GÖZENEKLER YUMAĞIDIR VE TIPKI AYNA MİSALİ KENDİSİNE DÖNER. KENDİ GÖZENEĞİNE!”
Adam aslında alışıktı kadının onu anlamayışına. Bu yüzden boşanmamışlar mıydı zaten? Kendini anlatmaya çalışmayı yıllar önce bırakmamış mıydı? Ne diyecekti ki zaten. Hoş dese ne değişecekti kadın nezdinde. Bitmek bilmeyen başka bir tartışmaya –özellikle karşısındaki kadınla- yeniden, sil baştan girmek istemiyordu. Kadının eski eşi değil de önceden tanıdığı eski bir dost olduğu fikrini tekrarlayıp zihninde bir yerlerden gelen çığlıkları susturmaya çalıştı.

Kadın adamın onu cevaplamayacağını bilerek konuşmayı yarıda bırakıp gitmeye karar vermişken; adam konuşmaya başladı:
-Sen de herkes gibi fikrimi bir çırpıda kenara atıp gitmeyi – belki de kaçmayı – düşünüyorsun, görebiliyorum. Ama en azından dinlemeni rica ediyorum. Biliyorsun ki tüm insanlıktan benim fikrime tapmalarını, onu putlaştırıp dantelli vitrinlerinin ortalarında sergilemelerini istemiyorum. Böyle bir şey isteyemem de zaten. Temeli olmayan, sonu gözükmeyen, öylesine havada süzülen bir düşünce balonunu andırsa da zihnimdekiler susturamadığım kadar sesliler, canlılar ve gerçekler. Kusmam lazım Hande. Zihnimdekileri havayla buluşturmam gerek, çevremdekiler için hatta tüm dünya üstünde yaşam belirtisi gösteren kim varsa onlara ve onlar için bağırmam gerek. Bu fikirler bir ispat çabası olmaktan ziyade herkesin gördüğü bir şeyi işaret etmek gibi. Sonuçta insanlar yaşamları boyunca boşluklar doldururlar, insanlar boşluklardan korkar kaçarlar. Sözgelimi yalnızlıklarını eş, dost, konu komşuyla; boş vakitlerini severek yaptıkları hobiler ya da söverek yaptıkları işlerle dolduruyorlar. En çok da inançsızlıklarını din maskesiyle perdelemeyi seçiyorlar. Öğretileri uyguluyormuş gibi göstererek toplumdakilerle aralarında bir boşluk oluşturmaktan kaçıyorlar, yeterince sıkı olan saflarına daha çok yaklaşmak istiyorlar. Dinler tüm toplumları bir arada tutmak, dizginlemek için vardır. Hayat belki de Âdem'den beri böyle ilerliyor. Temelde o da yasak olan tek şeyi yaparak hayatındaki dertsiz boşluğu leş bir dünyayla doldurmadı mı?
Kadın adamı dinlemekten ziyade duyuyordu sadece. Eve gidip bugünü hiç yaşamamış gibi hissettirecek bir duşa ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Adamın gözlerine bakmak yerine etrafını inceliyordu. Eğer göz göze gelirlerse; eğer ki göz bebekleri birbirlerine kilitlenirse kadın hayatının en büyük sevgisini gösterdiği – ve hayatının en büyük hayal kırıklığını yaşadığı – adam karşısında yine ağlayacaktı.
Adamsa kadına kendini açıklamak ya da anlatmaktan ziyade bir bilinç akışı içerisinde sürükleniyordu düşünceleriyle, sadece sesli olarak havada buluşuyordu sözleri. Kendi duymak için bile konuşuyor olabilirdi. Gözleri kadındayken onu ne çok özlediğini fark etti. Yanarak sönmüş sigaraya baktı. Yine küllükte unutmuştu. Özlem duygusunu kadının mimiklerindeki siniri görerek söndürdü. Birazdan sanki adamın karşısında hiç oturmamış, hatta hayatları boyunca ilk defa tanışıyormuş gibi bir edayla veda edecekti. Adam da bunu bekliyordu zaten. Alıştığı kadının alışılmış davranışlarından birini görerek rahatlamak, huzurlu hissetmek istiyordu. Belki de sırf onu daha hızlı sinirlendirebilmek için böceklerden bahsetmeliydi, kadın böcekleri hiç sevmezdi; hele ciddi bir meselenin ortasında.
"Toprak. Bana yaptığın bu konuşmanın amacını hiçbir zaman anlayamadım, yalan söyleyemem. Ama sen böyle kendi kariyerini harcarken ben sana dönüp ne diyebilirim ki?". Adamın hiç beklemediği bir tınıda duyduğu bu cümle, bu kadar naif bir yaklaşım karşısında en sevdiği oyuncağı elinden alınmış gibi hissettirdi kendisine. Huzurlu hissetmeyi beklerken gittikçe artan bir sis bulutu içerisinde süzülüyordu kalbi. Kendisinden uzaklarda bir yerlere kaçmış gitmişti sanki.
Kadın daha çok bir an önce buradan kalkıp gitmeyi istiyordu. Her zaman yaptığını yapacak, bağırıp kızacak gücü kalmamıştı artık. İstemiyordu da.

Şimdi yan yana dar bir sokaktan yukarı çıkıyorlardı. Hiç konuşmadan. Az önceki konuşma yetmişti ikisine de. Adam artık fark etmişti son kez karşılaştıklarını. Buruk bir huzursuzluk vardı içinde. En azından kadını otobüs durağına kadar götürmek istedi. Zamanı biraz daha iki yanından çekip esnetebilmek, iyice uzatabilmek için istedi belki de bilmiyordu. Artık zihnindeki tüm sesler birbirine karışmış, büyük bir karmaşa ortasında yalnız kalmıştı adam. Eski günlerdeki gibi kendini bu dipsiz kuyudan çıkarabilecek kadın, ona bir yabancıdan farksız gözlerle bakıyordu. Ne acı.
Kadın mutlu muydu mutsuz muydu, anlayamıyordu. Sadece yeni bir sayfa açmayı çok istiyordu. O beyaz sayfayı bir açabilseydi hayatına, bir kez başarabilseydi; kendini çok güçlü hissedecekti sanki. Büyük bir yük altında ezilip büzülmüş, formu değişmiş bir karton kutu gibi hissediyordu kendisini. Bu durumu nasıl değiştirebilirdi hiçbir fikri yoktu ama bir noktadan başlaması gerekiyordu. Adamdan başlamış olması doğru muydu bilmiyordu. Gerçi hangi seçenek doğru olabilirdi ki? Kalbini bir limana bırakmak istiyordu, terk etmek geliyordu içinden. Nerede okuduğunu bilmediği bir şiir anımsadı zihni:
"Bir gemici tanırım
Kalbini bir limanda bırakmış
Ya kaybolursa?
Ağlar çocukluğundaki gibi
Kalbini almaya gidecek hâlâ"

Sokağın başındaki çiçekçiyi gördüler, en güzelleri mis gibi kokan frezyaydı. Sarısı, moru, beyazı… Özellikle beyaz olanlara takıldı gözleri. Adam buna sevindi. Kadınla aynı yöne bakmak; istediği huzurun bir kısmını alabilmesini sağladı sanki.

Adamın düşüncelerden sıyrılmasını sağlayan yine doktor oldu. Gözleri duvardaki bir gediğe dalmış düşünüyordu, en son hatırladığı kadarıyla. Şimdi ise masadaki beyaz çiçeklere dönmüştü yüzü, fark etmemişti. Afalladı önce, ne yapacağını bilemedi. Doktor öksürmese kim bilir daha ne kadar düşünecekti o günü. İlaçlarını içerken çiçeğin ismini anımsamaya çalıştı. Bir yerde daha görmüştü ama nerede gördüğünü asla hatırlayamıyordu. Gözlerinin önüne bir köşe başı, bir mezar taşı, bir vazo gelip gidiyordu. Ama doğru cevap hangisiydi, ya da tek bir doğru cevap mı vardı; bundan da emin değildi.

Doktor:

-Toprak Bey, bugünkü seansımız için teşekkür ederim. Daha önce bu çiçeklerin hikâyesini anlatmamıştınız. Büyük bir gelişme gösterdiğinizi düşünüyorum. Kim bilir belki birkaç aya buradan çıkıp eski hayatınıza dönebilirsiniz.

Adam anlayamadı önce, zaten kimseyi ilk etapta anlayamazdı. Sanki dalgınlığı esnasında doktor kendinden yararlanmış gibi hissetti. İhanete uğramışlık hissini atamadı içinden. Belki de duvardaki gedik dikkatini çekmeden önce kendi isteğiyle anlatıyordu zihnindekileri. Belki de lanet çiçeği en son nerede gördüğünü anımsayabilse tüm taşlar yerine oturacaktı, ama yapamadı. Acı çeker gibi bir surat ifadesiyle sadece doktorun yüzündeki sivilce izlerine göz gezdirdi. Ne gözenekli bir cilt diye düşündü. Hayatı da gözenekli mi acaba? Tabi ki öyle; sonuçta ömrünün sonunda onu toprak üstünde açılmış bir gözeneğe koyacaklar. Tıpkı benim Hande'min gözeneğine ektiğim gibi frezya ekecek onu sevenler. Hayatında hiç olmadığı kadar mutlu hissedecektir doktor, üzerinde çiçek yetiştirildiği için. Herkes sever bir çiçeğe hayat olmak düşüncesini; insanın ölesi gelir.

Düşüncelerinden sıyrılıp gözleri yeniden küçük odaya döndüğünde doktor çoktan gitmişti. Duvarlar, boş dağınık bir yatak, çerçevesi çok kalın demirli bir cam, bir masa ve üzerinde buram buram kokan çiçekler. Sahi neydi bu çiçeğin adı?

Sıla Ruzikul

Ömür Değirmeni

Çocukluğumu aradığım
Aynalarda gördüm hep
O içine düştüğüm
Ömür değirmenini.
Öyle bir değirmendi ki bu,
Sırları içinden sıyrılıp
Un ufak olmuş aynalarla
Haldaş görüyordu acizliğimi...

Soner Sezen

Güzel Bir Resim

Masmavi gökyüzüne baktığımda,
Ayaklarımı yerden kesen o çocuk
Yeniden hayat buluyor yaşlanmaya yüz tutmuş bedenimde.
Ben yaşatabilmek için o küçük çocuğu;
Bazen göğün mavisiyle,
Bazen toprağın yeşiliyle besliyorum.
Bazen bir çocuğun ışıldayan gözleri,
Bazen ihtiyar bir adamın ihtiyarlamamış bakışları,
Bazen de dörtnala koşan bir atın asil adımlarıyla.
Eyvallah, diyorum sonra,
Geçen yıllar yüzümdeki çizgileri çoğaltabilir.
Belki güçlü olamayabilirim eskisi kadar,
Belki bembeyaz olur saçlarım, ellerim titrer.
Ama yüreğimdeki titreyiş tükenmedikçe,
Umut susmadıkça,
Ayakta durup, tamamlamaya devam ettikçe yaşam denilen pazılın parçalarını.
Ve bir gün tamamladığımda güzel bir resim bırakabileceksem benden sonrakilere,
İçim rahat, gülümseyerek kapatırım gözlerimi...

Yeliz Vural

Sığacık

Uyuyor
Saçları yastığın her yerinde
Ağzı aralık
Dudakları kurumuş yine
Gözleri teniyle kapalı
Uyuyor
Şimdi uyansa
Kollarını bulamaz bir anda
Çünkü biri yanına uzanmış sevgili gibi
Avucu açık
Diğeri kendi saçlarını okşayacakmış gibi
Başının hemen yanında
Avucu kapalı ama
Uyuyor
Çift kişilik yatağı ortalamış
Öbür yastık azıcık dışlanmış
Nevresim aşağıda bir yerde
Ayaklarına dolanmış
Uyuyor
Belki bu dünyada
Ama şimdi başka bir diyarda
Yüzünden huzur damlıyor adeta
Bez bebeğine sarılmış
Küçük bir kız çocuğu gibi
Uyuyor

Ahmet Türkoğlu

İnsanlık Laboratuvarı: Göbeklitepe'nin Gizemi

Göbeklitepe, insanlık tarihinin derinliklerinden fısıldayan, sırlarla dolu bir yapıdır. İlk bakışta bu anıtsal taşlar, yalnızca dini bir merkez olarak yorumlanabilir; ancak yakından incelendiğinde, bu yapının çok daha fazlasını temsil ettiği açıktır. Benim görüşüm, Göbeklitepe'nin yalnızca bir tapınak değil, aynı zamanda dönemin insanlarının inanç, toplumsal düzen ve anlam arayışlarını test ettiği bir tür "insanlık laboratuvarı" olduğudur.

Ritüeller ve Toplum: İlk Birleşme Noktası

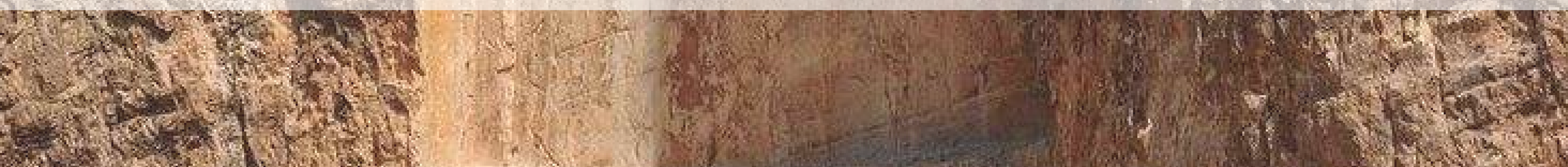
Göbeklitepe, MÖ 9600 civarında inşa edilmiş bir yapı olarak, insanlık tarihinin tarım öncesi dönemine aittir. Bu zaman diliminde, insanlar henüz yerleşik hayata geçmemiş, avcı-toplayıcı bir yaşam tarzı sürmekteydi. Ancak Göbeklitepe, insanın hayatta kalma mücadelesinin ötesine geçerek bir araya gelme, ortak bir amaç için birleşme isteğini ortaya koyuyor.

İnançlar, tarih boyunca insanları bir araya getiren en güçlü araçlardan biri olmuştur. Göbeklitepe'nin taş sütunlarındaki hayvan kabartmaları, yalnızca doğayı anlamlandırma çabası değil, aynı zamanda kolektif bir bilinç oluşturma girişimidir. Bu taşlar, yalnızca bir ritüel alanını değil, topluluklar arasında bir iletişim köprüsünü temsil ediyor olabilir. Bu durum, Aborjinlerin kutsal alanları ya da Çatalhöyük'ün toplumsal merkezleri ile paralellik gösterir. Benzer şekilde, Göbeklitepe'de bulunan taşlar üzerindeki kabartmalar, Mısır piramitlerindeki hiyeroglifler gibi sembollerle doludur ve bu semboller, bir tür evrensel dili temsil ediyor olabilir.

Doğanın Gücü ve İnsan Bilinci

Göbeklitepe'nin inşa süreci, dönemin insanlarının doğaya duyduğu korku ve hayranlığın bir yansımasıdır. İnsanlar, hayatta kalmalarını sağlayan doğaya minnettarlık ya da korku duyuyorlardı. Bu duygular, doğaüstü güçleri yatıştırma ya da onlarla bağ kurma ihtiyacını doğurdu. Örneğin, yapıdaki dairesel düzen ve sütunların yerleşimi, bir kozmik düzen arayışını simgeler gibi görünüyor. Belki de bu, dönemin insanlarının evrenin düzenini taklit etme ve doğayla uyum içinde olma çabasıydı.

Bu düşünce, Stonehenge'in astronomik hizalamalarıyla güçlü bir paralellik taşır. Stonehenge gibi Göbeklitepe de yalnızca bir tapınak değil, aynı zamanda bir takvim işlevi görmüş olabilir. Bu iki yapı, insanın doğa döngülerini ve zaman kavramını anlamlandırma çabasının farklı coğrafyalardaki yansımalarıdır. Ayrıca, Çatalhöyük'teki ev içi ritüeller ve dilek ağaçları gibi semboller de Göbeklitepe'nin işlevine dair ipuçları sunar. İnsanların doğanın gücüne karşı duyduğu saygı, dilek ağaçlarının etrafında şekillenen ritüellerde de kendini gösterir.

Göbeklitepe’de Kemikler ve Semboller

Göbeklitepe’de yapılan kazılarda, hayvan kemiklerinin yoğunluğu dikkat çekicidir. Çoğunlukla yabani hayvanlara ait olan bu kemikler, burada büyük çaplı ritüel yemeklerinin düzenlenmiş olabileceğini düşündürmektedir. Ancak ilginç olan, bu bölgede hiçbir insan kemiğine rastlanmamış olmasıdır. Bu durum, Göbeklitepe’nin bir mezarlık ya da defin alanı olmadığına işaret eder.

Hayvan kemiklerinin bu şekilde birikmiş olması, o dönemin insanlarının belirli hayvan türlerini kutsal kabul ettiğini veya ritüellerde simgesel bir anlam taşıdığını gösterebilir. Örneğin, sütunlarda yer alan yılan, tilki ve yaban domuzu gibi hayvan kabartmaları, belki de bu hayvanların ruhani bir öneme sahip olduğunu ifade ediyor olabilir. Bu durum, Mısır piramitlerindeki sembolik hayvan figürleriyle ya da Aborjinlerin totem kültürüyle bir paralellik oluşturur. İnsanların bu hayvanlara yüklediği anlam, doğaüstü güçlerle bağlantı kurma çabalarının bir yansıması olabilir.

Sosyal Mühendislik ve İlk İş birliği

Böylesine büyük bir yapıyı inşa etmek, insanların iş bölümü yapmalarını, birlikte çalışmayı öğrenmelerini ve bir liderlik sistemine tabi olmalarını gerektirir. Bu durum, Göbeklitepe’nin yalnızca dini bir merkez değil, aynı zamanda ilk toplumsal bir deney alanı olduğunu düşündürüyor. İnsanlar burada ilk kez "biz" olmayı, ortak bir amaç doğrultusunda işbirliği yapmayı ve kendilerini daha büyük bir bütünün parçası olarak görmeyi öğrendiler.

Neden Göbeklitepe? Bu soru, kafalarda birçok soru işareti bırakıyor. Belki de bu yapı, avcı-toplayıcı toplumların ilk "sosyal sözleşme" örneğiydi. İnsanlar, Göbeklitepe’yi bir araya gelmek, bilgi paylaşmak ve inançlarını pekiştirmek için bir platform olarak kullandılar. Bu, modern toplumların kökenlerine ışık tutabilecek bir ipucu sunuyor.

İnsanlığın İlk Soruşturması

Göbeklitepe, "Kim olduğumuz?" ve "Dünyadaki yerimiz nedir?" gibi evrensel soruların ilk kez sorulduğu bir yer olabilir. Bu yapı, dönemin insanlarının yalnızca hayatta kalma dürtüsüyle değil, anlam arayışıyla bir araya geldiğini gösteriyor. Örneğin, doğanın döngülerine duyulan saygı, mevsimlerin değişimi ve hayvan davranışlarının gözlemi gibi unsurlar, bu insanların düşünce dünyalarının ne kadar derin olduğunu ortaya koyuyor. Aynı zamanda, Mısır piramitlerinin insanın doğa ve ölüm karşısındaki anlam arayışıyla olan ilişkisini anımsatıyor. Piramitlerin inşası gibi Göbeklitepe de kolektif bir çabanın, inanılmaz bir mühendislik başarısının ve metafizik düşüncenin bir ürünü olabilir.

Göbeklitepe’nin Bugüne Mesajı

Göbeklitepe yalnızca geçmişin bir kalıntısı değil, aynı zamanda bugüne ve geleceğe bir mesajdır. Bu yapı, insanın inançlarının ve yaratıcılığının sınır tanımadığını gösteriyor. İnsanlık, bu yapıdan çok şey öğrenebilir: Birlikte çalışmanın gücü, inançların toplulukları bir arada tutmadaki rolü ve anlam arayışının evrenselliği. Göbeklitepe, yalnızca geçmişe bir pencere değil, insan olmanın ne anlama geldiğine dair bir aynadır.

Bu yapı, insanlık tarihine dair yeni sorular sormamıza neden oluyor. Belki de Göbeklitepe, medeniyetin doğduğu değil, insanlığın kendini anlamaya başladığı ilk yerdi. Bu bakış açısı, bizi kendi varoluşumuzu ve dünyadaki yerimizi sorgulamaya davet ediyor. Göbeklitepe’nin sırlarını çözmek, sadece geçmişimizi değil, aynı zamanda kim olduğumuzu da anlamamıza yardımcı olabilir. Göbeklitepe’den dilek ağaçlarına, Çatalhöyük’ten Stonehenge’e kadar uzanan bu semboller ağı, insanın ortak bilinç ve inanç arayışının kanıtlarıdır.

Ümit Karataş

Duvar

Bir sürü duvarım vardı şiir yazmak için
Gönül duvarım,
Yüzüme örülen duvarlar,
Seninle aramızdaki duvarlar
Dost sandıklarımın duvarları.
Ya erken doğdum ya geç kaldım.
Hem de hep, hep…her şeye…
Bu yüzden şiire vedaydı her duvar
Bir özlemekti, bitmekti başlamadan
Tomurcukken kırağıya tutulmaktı.
Üşüyorum,
Şimdi o duvarları ben örüyorum.
Maviye yükselen bir duvar dibindeyim.
Şiir küstü, duvar küstü, aşk ve şehir küstü
Gözlerin kaldı içime işleyen,
İmkân küstü.
Duvarlarda annemden kalan yaralar
Bir hüznü damıtırdı parmak uçlarımdan
Ölenler bende hasret oldu, yaş oldu
Şiirse mavi elbiseli mızıkalı çocuktu,
Bir duvar dibinde öldü
Yas oldu.

Kerime Şimşek

Gözlerimin Alışmasını Bekliyorum

Önümde duvarlar var sevgilim. Ben onları aşamıyorum. Kir pas içinde, sıvası delik deşik, yer yer dökük… Boyanması gerekmeyen duvarlar bunlar; zaten dertleri güzel görünmek olmayan, görevleri sadece insanları içeride tutmak olan duvarlar… Küçük pencerelerinde demir ızgaralar.

Çok zamandır buradayım. Hayalini görmek bile zor şimdi; duvarların ötesini öyle çok özledim!

Çocukluğumda annemle babamın yatak odasındaki yer yatağında sabahları erkenden uyanır gözlerimi açar açmaz annemin nefesini dinlerdim. Nefes alışlarını duyuyorsam rahatlardım. Demek ki ölmemiş!

Aşçı olduğu için sabah çorbalarını pişirmesi gereken babam ise çoktan işe gitmiş olurdu. Yataktan hemen kalkmazdım. Önce annemin karyolasından aşağıya sarkmış elini avucuma alır koklar öperdim. Sonra annem yaşadığı için Tanrı'ya şükrederdim. Onu benden almaması için uzun uzun yalvarırdım. Annemin ölümcül bir hastalığı yoktu ancak romatizmalarından şikâyet eder, sekiz çocuk büyütmekten dolayı yıprandığını ve yaşlandığını söyler dururdu. Ben de sekizinci olmam dolayısıyla tekne kazıntısı unvanı almış, annesini kaybetme korkusu ile debelenen duygusal bir çocukluk dönemi geçiriyordum.

Yatakta yapmayı en sevdiğim şey ise gözlerimi tavana dikip bir süre sonra tavanın ev tabanına dönüşmesini seyretmek olurdu. Denersen anlarsın. Göz alışınca ayakta olduğunu hayal eder tavanın üzerinde yürümeye başlarsın. Beyaz tavanın ortasındaki asılı lambaya yaklaştığımda onun önümde bir direk gibi yukarı doğru uzandığını görmek beni eğlendirirdi. Kapıya doğru gider eşikten öylece koridora atlardım. Artık tavanda yürümenin zevkiyle annem uyanana dek tatlı hayaller kurardım.

Şimdi gözlerimin alışmasını bekliyorum. Senin ellerini tutabilmek için belki yine bu duvarlardan atlar ötesine geçerim…

Düşlerim beni ele veriyor sevgilim! Her defasında yakalanıyorum. Olsun, sen yine de bana bol bol düş yolla, unutma. Ne yapsam sonumuz aynı. Ayrılık, el falımızda görülmüş bir kader çizgisi sanki.

Neden gökyüzüne kurmazlar şehirleri diye düşünüyorum? Bulutlara yakın olmak daha iyi değil mi? Bir buluta hapsetselerdi keşke beni. Duvarların sertliğine katlanmak zorunda kalmazdım belki.

Yapıları gökyüzüne inşa edilmiş, tek katlı evler görüyorum ben. Teraslarda bahçe, ilkbahar mevsiminde. Su yürümüş dallarına ağaçların filizleri başlarını yere eğmişler. Sen ve annem ne güzel anlaşıyorsunuz orada. Çiçek yetiştiriyorsunuz rengârenk her çeşitten. Sarmaşık güller uzatıyorsunuz yeryüzünün beton yollarına; gölgelik yapsın diye alevlerin ucuna. Barış güvercinleri salmışsınız yukarıdan aşağıya. Hiçbir toprak parçasına sınır koyulmamış, parçalanmamış bir Dünya. Ne güzel elleriniz var sizin, her yaraya merhem gibi yarayan elleriniz.

Sen temiz bir pınardan su içiyorsun sevgilim, yanında çocuklarımız. Sarışın, esmer, kumral ve buğday tenli çocuklar… Sayamadım bir düzine mi bir ordu mu? Her birini tutup tutup yıkıyorsun aynı suyun altında. İnci taneleri gibi alınlarında ışık parlıyorlar. Büyücekler zamanla, umut olacaklar duvarların ardında.

Annem süt sağıyor, okşuyor ineğin başını sonra. Karabaş'ın zincirini salıyor. Karabaş koşarak beni arıyor her yanda. Güneş değen bir yere uzanıyor ve beni görür gibi bakıyor gözlerimin doğrusuna. Sanırım onu gördüğümü seziyor. Sadakatinden bir şey kaybetmemiş. Ne güzel! Ne güzel bakıyor insanca!

Orada neden hiçbir ses duymuyorum ama? Ne bir motor sesi, ne bir korna, ne de bir telefon… Gürültülerden mi duymuyorduk yoksa biz birbirimizi? Sakın antenlerle süslemeyin ha, o gökyüzünün evlerini! Mümkünse köşesiz olsun ve mutlaka geniş pencereli. Çocuklarımıza verilsin bütün Dünya. Yeryüzü, onların "ters ağaç evi" olsun. Geçmesin özgürlüğün ortasından hiçbir tekerlek izi.

Salih Bircan

Ağrı

Bir ânın ağrısı,
Zamanın çağıltısı,
Şükürsüz hanelerde beliren hürmetsizlik fısıltısı,
Kapladı bir sofranın bereketsiz manzarasını.
Bir suretin aynası,
Zamanın ürkek mavnası,
Belirsiz suretlerden yansıyan zıtlığın çağrısı,
Ulaştı sarımtırak bir tarlanın bereketli mahsulüne.
Bir çocuğun sevinci,
Kendi benliğine dökülen bir inci,
Ağrısı var, kendi gölgesinden habersiz,
Deniz değil, rıhtım değil, vapur değil, mavilik değil,
Hava değil, su değil, ateş değil, toprak değil,
Sabah değil, akşam değil; kol değil, bacak değil,
Yalnızlığın ağrısı…

Erçağ Akarca

Kıyı

Yüzünde martı telaşı
Biraz şiire ayır saçlarını
Ellerin kasabada akşam
Gece yarım kalıyor üstelik
Omzunda daracık haritalar
Tarihini arıyor dilim
Yolu oyalayan sabır
Sesini okşayıp geçiyor
Bulutların gençliği üzerimde
Nesi olurum hayatın
Kapıları toplamış akşam
Ayların oyuncağı haziran
Kıyılar bira içmez, ağlardı
Beni öylece bırak

Rıdvan Yıldız

Zamansız Kalın İp

“Hayat bir yol” der büyükler… Katılıyorum. Elbet vardır bir bildikleri. Hafızamız bazen denizde bir ürperti bazen ise kalıcı bir kış soğuğu gibidir. Yaz gelince unuttuğumuz ama kışın o ilk günü iliklerimize kadar hissettiğimiz bir soğuk. Neyse ki bebekliğimi hatırlamıyorum; henüz yazı ve kışı ayırt edemediğim o şanslı zamanları… Çocukluğuma dair hatırladığım ilk anı kemiklerime kadar hissettiğim o acı anı. Acıyorum. Kendime acıyorum. Kemiklerim bana acımıyor. Ben acıyorum onlara, tüm hücrelerimle. Dayanılır bir acı değil. Tarifi yok denilemez, çünkü bugün bile dün gibi tarif edebilirim. O gün, bugün, her gün, o gün… Her acı farklı tonda olsa da aynı acı. Kimi zaman rengi farklı kimi zaman dokusu kimi zaman yaşayanı…

Çıkılmayan kuyunun dibi bu sokak; yaşanmayan bir aşkın mezarı bu ev… Ve bu yatak, var olmamış bir çocuğun beşiği… Bu yazı, ölmüş bir insanın anısı. Ağıt yok, gözyaşı çok… Sevgi yok, soğuk çok… Hayal yok, kırıklık çok… Umut yok, ses çok; gündüz yok, gece çok. Tüm dünya güneşliyken bile ev hep karanlık. Gök gürültüsü korkunç, ama yağmurun verdiği huzur yok. Bir çocuğun gözünde dünya hep mavidir; bizim sokak hep karanlık. Kapkaranlık. Gecesi de gündüzü de zifiri. Esmer, zayıf bir kız çocuğu, bir dilenciden daha arsız… Dilenenin bir kuruşa muhtaçlığı bile az kalır benim sevgi ihtiyacımın yanında. Her uyandığımda bir köpek yavrusu gibi titriyorum. Isınmıyor içim, hiç doymuyor karnım, hiç gülmüyor yüzüm… Nefreti tanımamış ruhum her yerinden kırılıyor.

Karanlık bir sabaha daha uyanıyorum. Karanlık bir yağmur yağıyor. Annemin çıkarken kapattığı mutfak kapısının gıcırtısı hâlâ kulağımda. Babam televizyonun karşısında sessini bile çıkarmadan tüm mutsuzluğuyla oturuyor. Sanki sabah kahvaltısı değil de cenaze yemeği. Annem yemin etmişçesine suskun. Karanlığın içindeki gri kesitler bunlar. Ben sessizliğin büyüsünü bozmamak için usulca banyoya gidiyorum. Evdeki tek ses tabak çanak sesleri. Bu sabah bir rüyaysa uyanmak için soğuk suyu yüzüme çarpıyorum. Titrememem daha da artıyor. Rüya değil bu gerçek bir sabah. Ben yaşıyorum, ailem gerçek ailem. Büyük bir umutsuzlukla aynaya bakmaya devam ediyorum. İnanmam yetmiyor. Kendime bir tokat atıyorum. Canım acıyor. Yine ve yeniden anlıyorum ki bu dünya çok karanlık. Bu ev çok ıssız. Büyük bir umutsuzlukla salondaki yemek masasına yürüyorum; teslim olmuş gibi… Aniden bir cezaevi oluyor ev, ben hükümlü, annem ve babam gardiyan. Sessizliği, beşiğinde bile kalbi acıyan kardeşim bozuyor. Hıçkırarak ağlamaya başlıyor. Babam da bozuyor sessizliğini. “Baksana lan şu çocuğa!” diye bağırıyor. Annem, sessizliğiyle, ışınlanırcasına gidiyor beşiğe. Ben sadece olanları izliyorum. Her şey her günkü gibi soğuk ve acı. Annem, kardeşimi susturduktan sonra sofraya oturuyoruz. Tek bir kelime edilmeden sofradan kalkıyoruz. Ekmek yediğim hâlde yine doymuyorum. Babam tam işe gidecekken gömleğinin ütüsüz olduğunu fark ediyor. Bağırmaya başlıyor. “Ne işe yararsın sen? Utanmıyor musun kocanı ütüsüz gömlekle işe göndermeye?” Annem hiç cevap vermeden gömleği alıp ütülemeye koyuluyor. Ütü biter bitmez sessizlik yeminini bozmadan gömleği babama teslim ediyor. Babam söylene söylene evden çıkıyor. Babam evden çıktığında annemin bana baktığını fark ediyorum. Bana benim aynada kendime baktığım gibi bakıyor; acıyarak. Onu gördüğümü anlayınca mutfağa dönüyor. Ben titremeye devam ediyorum ama bugün diğer günlerden daha farklı… Hissediyorum. Çocuğum ama aptal değilim. Sessizce annemin arkasından gidiyorum. Mutfak kapısından kendimi fark ettirmeden onu seyretmeye başlıyorum. Sessizce mutfağı toparlıyor. İşini bitirince kendine bir bardak su koyuyor. Dakikalarca mutfak dolaplarını izliyor. Dolaba neden bu kadar uzun süre baktığını anlayamıyorum. Ama içimde her gün olandan daha garip bir acı var. Sabırla izlemeye devam ediyorum. Annem mutfak dolabının altından bir halat çıkarıyor. Halatı eline alıp mutfaktan çıkmak üzere bir hamle yapıyor. Ben hemen televizyonun karşısına dönüyorum.

Televizyonda Heidi açık kalmış. Dikkatle izliyormuş gibi yapıyorum. Zaten çok küçük olan bedenim, bir histeri nöbetiyle titriyor. Soğukkanlı olmak zorunda hissediyorum. Dış kapının sesini duyar duymaz fırlıyorum yerimden. Annem, elindeki halatla karşıdaki yarım inşaata gidiyor. Pencereden izlemeye devam ediyorum onu. Sokaktan gelip geçenler var. Halatı inşaata bırakıp geri dönüyor. Annemin eve doğru geldiğini görünce yine televizyon karşısındaki yerimi alıyorum. Annem susarak ev işlerine dönüyor. İşlere kendini kaptırınca dışarı çıkıp karşıdaki inşaata gidiyorum. Annemin kendini asacağı yeri hazırlamış olduğunu görüyorum. Halatı onun bıraktığı yerden alıp çöpe atıyorum. Tuğlalardan kendime bir merdiven yapıp onun düzeneğini bozuyorum, hatta yetinmeyip onları da çöpe atıyorum. Fark ettiğinde beni yine dövecek ama hiçbir şey önemli değil artık.

O anda anlıyorum ki annemin de canı en az benim kadar acıyor. Ölmeyi isteyecek kadar. Anlıyorum onu, ondan sevgi beklemeyecek kadar anlıyorum. Sessizce eve dönüyorum. Annem evden çıktığımı bile anlamamış. Odasına girdiğimde gözleri yaşları içinde namaz kılarken buluyorum onu. Sessizce televizyonun başına dönüyorum. Annem çıktığında, gözleri ağlamaktan şişmiş. Uzunca bir süre bana sarılıyor, hiç sarılmadığı gibi. Ben de ona sarılıyorum. Ben de ağlıyorum annemle beraber. Hiçbir şey söylemeden evden çıkıp gidiyor. Ben de hemen penceredeki yerimi alıyorum ve onu izlemeye koyuluyorum. İnşaata giriyor ve beş dakika sonra ağlayarak çıkıyor. Eve gelip bana sarılıyor. Ben de anneme sarılıyorum. Birlikte uzunca bir süre daha ağlıyoruz ve zamanın içinde kayboluyoruz.

Ayşenur Aysel

Bilirim

Ben şimdi seni yazar seni okurum her satırda
Dolaştığım her meydana senin adını verir,
Seni dinlerim her şarkıda.
Sen şimdi hiç bilmediğin diyarda
Hüküm sürmektesin bir başına.
Bilirsin ben senin sustuğun sözleri de duyarım
Ellerinin kuruluğunu yalnız tutarken anlarım
Odandaki abajurun anlamını
Yalnız gülüşünden anlarım.
Bilirim sevmezsin kasvetli havaları
Yazın ortasında güneşsiz kaldığımı
Bilirim saati sağına taktığını
Bilmezsin içimde tuttuğum yasını.

Merve Hamal

Saltanat

Bugün benim saltanatımın ilk günü. Memleketin dört bir yanından gelen akrabalarım ve arkadaşlarım burada. Herkesin uzak yollardan sadece benim için gelmesi ne büyük bir sevgi gösterisi. Beni görmek için ayakta duruyorlar, bu kadar insanın benim huzurumda ayakta beklemesi ne büyük bir güç gösterisi. Bugün benim saltanatımın ilk günü. Bu sabah yıkanırken bile asla kendimi yormadım. Yanımdaki kadınlar beni yıkadılar ve güzelce sardılar bedenimi. Bugünün kraliçesi benim ve herkes benim huzurumda. Herkes bana karşı olan sorumluluğunun farkında. Taç giyme törenim bitsin de tahtıma gideyim artık. Omuzlar üstünde tahtıma taşınayım. Herkes saygılı davranıyor bugün bana. Günün birinde kemiklerimi kıran adam, çocuklarımın babası, şimdi nasıl da saygılı önümde. Başını kaldırmaktan bile aciz. Otuz yıllık hayatım boyunca bugün saltanatımın başladığı gün, nihayet benim günüm de geldi. Biricik babam da gelmiş taç giyme törenime, tıpkı çocuklarımın babası gibi o da huzurumda boynu bükük duruyor. Belki pişmandır, beni birkaç koyun ve bir tarla karşılığında verdiği için pişmanlık çekiyordur. Fakat bu pişmanlık kızını vermenin değil, böylesine bir saltanata sahip olan kızını bu denli ucuza vermenin pişmanlığı. Tahtımdan kalkıyor ve şatonun kulesine çıkıyorum, tepeden bakıyorum herkese, başlarını kaldırıp bakmaya cesaretleri bile yok. Adamların hepsi sıraya giriyor gözlerimin önünde. Bana olan saygılarını göstermek için sıra oluyorlar. Kuleden inme zamanım geldi, az önce oturduğum tahtıma kadar muhafızlarım eşlik ediyor. Oturuyor ve bu adamların saygı gösterisini izliyorum. Mahallemizin imamı da burada, on iki yaşımda saçlarıma kurdele taktım diye beni azarlayıp babama şikâyet eden, "kızını dövmeyen dizini döver" diyen imam. O da saygıyla duruyor karşımda. Abim de gelmiş en önde duruyor. Kemiklerim kırıldığında arayıp yardım etmesi için yalvardığım, "karı koca arasına girmem, o senin kocandır, hak etmişsindir" diyen ve telefonu yüzüme kapatan abim. Sanki bu gücüm onu da pişman etmiş yaptığına. Abimin yanında amcam duruyor. Ben okula gitmek için babama yalvarırken "kız çocuk el malı, gidecek şeye masraf edilmez" diyerek babamın aklına giren, okumama engel olan amcam. Ben el malıydım öyleyse bu törende neden ev sahipliği yapıyorsun diye kızmak geliyor içimden fakat susuyorum. Annem ve ablamdan öğrenmiştim bunu. "Kadın dediğin susar" derdi annem. Zavallıcık kendi annesinden de öyle görmüş ne yapsın…

İşte şimdi tahtıma kurulma zamanım geldi. Omuzlar üstünde taşınıyorum tahtıma. Babam, abim, amcam, çocuklarımın babası tuttular koltuğumu beni tahtıma taşıyorlar. Beni en çok ezen adamların omuzları üstünde çıkıyorum tahtıma, bundan daha büyük bir saadet olamaz. İşte tahtımın önündeyim artık. Beni tahtıma yerleştiriyorlar. Bu tahtın bu kadar soğuk olacağını tahmin etmemiştim, örtün üstümü diyorum ve sözümü dinliyorlar. Üstümü örtüyorlar. Bütün sevdiklerim birer birer toprak atıyor üstüme. Herkes son görevini yerine getiriyor artık. Tamamen örttüler üstümü, üşümüyorum. Ve saltanatımın son saniyeleri de bitiyor böylece. Herkes gidiyor. İmam efendi kalmış bir tek yanımda, annem bile gitmiş. İmam da son görevini yerine getirip terk ediyor beni burada. Muhafızlar geliyor yanıma ve başlıyor yargılanmam.

Bugün, benim saltanatımın ilk günü. Babamın beni mal mülk karşılığı verdiği adam tarafından kemiklerim kırılarak öldürüldüm, son dakikalarımda abimi aradım yardım etmesi için yalvardım, telefon yüzüme kapandı. İki çocuğumun gözleri önünde acı içinde can verdim. Her zaman susmanı söyleyen annemi dinledim ve kemiklerim parça parça edilirken bile sesimi çıkarmadım. Ben kendi çocuklarıma susmayı öğretmedim, bu sayede bulundu cansız bedenim. Tüm komşularım toplanmıştı onların sesini duyunca. Sonra bir komşu teyze geldi yanıma, bir örttü attı üstüme, örtünün üstüne ise bir bıçak koydu. Yapılacak iş miydi bu, ya çocuklar yanlışlıkla kendilerini keserse diye çok korktum. Kemiklerim kırılırken de çok korkmuştum. Bir adama satılırken de abimden yardım dilenirken de çok korkmuştum. Son duyduğum ses üç yaşındaki oğlum ve sekiz yaşındaki kızımın "anne n'olur uyan!" diyen feryatlarıydı. Ben anneydim, el malı olan bir kızdım, benim bir adım yok, hiçbir zaman da olmadı. Bugün benim saltanatımın ilk günü. Musalla taşındaki o yerim de yok artık. Bugün benim saltanatımın son günü.

Gamze Ay

Bir Kralın Son Günü

Uzun uzun tacına baktı kral. Yalnızlığı ete kemiğe bürünmüş ona bakıyordu. Tacındaki elmaslara, ihtişama, büyüleyici güzelliğe baktı. Ne kadar manasız olduğunu fark etti. Fark etti, çünkü ölüyordu. Bu gece, tahta geçişinin "otuz dördüncü" yılını kutlayacaktı. Sarayda günlerdir süren, bitip tükenmeyen bir hazırlık vardı. Tonlarca balık, kırmızı et, sebzeler meyveler getirildi. Fıçılarca içki… Bu gece kusursuz olmalıydı.

Üç oğlu vardı kralın. Üçü de, hiç belli etmemesine karşın, babalarının ölmesini ve hemececik kral olmayı hayal ediyorlardı. Her istediklerini yapabilme fikri, her görüşlerine koşulsuz onay verenlerin olduğu bir saray, onlara büyük bir olanak gibi geliyordu. Aslına bakarsanız, pek de haksız sayılmazlardı. Bu, büyük bir güçtü. Belki de ulaşılması en zor güç… Kral ise odasına kapanmış, dışarı hiç çıkmıyordu. Gelenleri de itinayla kovalıyor, yalnız kalmak istediğini söylüyordu. Zaten yalnızdı. Bunu ilk kez, bu sabah anlamıştı. Etrafındaki kalabalık, maddesel bir kalabalık değildi. Küçük bir göz yanılsamasıydı belki de. Kim bilir…

Otuz dört yılın sadece iki yılını savaşmadan geçirmişti. Savaşsız, barış içinde yaşanan küçücük iki yıl. Her şey bundan ibaretti. İçindeki yanan, hiç tükenmeyen kazanma hırsı, daha fazlasına ulaşma isteği, onu sürekli yeni savaşlara sürüklüyordu. Daha fazla mal, daha fazla elmas, daha fazla altın, daha fazla ganimet, daha fazla güç… Hep daha fazlasını istiyordu. İstediği de hep oldu. Bütün savaşları kazandı. Nice masum insanı öldürdü. Nice şehirleri yok etti. Taş üstünde taş bırakmadı. Kan, gözyaşı ile geçen otuz dört yıl. Sonra sordu kendine. Bütün bunlar ne içindi? Ne geçmişti eline? Neyi başarmıştı şimdi? Bunca ahın sonucunda, nereye ulaşmıştı? Artık anlıyordu. Sorularının yanıtı vardı artık. Yanıtlarını biliyordu. Lakin çok geçti. Bunca ahın sonucunda, o da herkes gibi, toprağa ulaşacaktı. Emek olarak nitelendirdiği ne varsa toprak olacaktı. Gökyüzünde savrulacaktı. Dağılıp gidecekti. Bir toz zerresiydi, ömrü boyunca bunu anlamaya çalıştı. Sonunda, ulaşması gereken yere ulaştı.

Akşam gelip çatmıştı. Misafirler birer bire geliyorlardı. Kahkahalar, şarkılar, fener alayları eşliğinde; şarlatanlar, cambazlar, sihirbazlar ve bütün çirkinler yerlerini almıştı. Herkes kralın gelişini bekliyordu. Sonunda kralın altın baraklı, elmas işlemeli kapısı ardına kadar açıldı. Konuklar gözünü kırpmadan krallarının gelişini bekliyorlardı. Kral çıkageldi bir anda. Üzerinde beyaz bir kefen vardı. Herkes şaşkındı. Bu kıyafeti neden seçtiğini merak ediyorlardı. Bir süre kimse konuşmadı. Sonunda kral, gülümseyip söze girdi. "Anladım dostlarım" dedi. Dudaklarından dökülen ilk cümle buydu. "Anladım dostlarım…" Peki, neyi anlamıştı? Anladığı neydi? Konukların merakı giderek artıyordu. Kral konuşmasına devam etti.

"Anladım dostlarım. Altmış sekiz yaşında zavallı bir adam olarak, gerçeği sonunda anladım. Bizim değil, zamanın sonsuz olduğunu sonunda anladım. Tacın, tahtın, ihtişamın, paranın, gücün, aslında koca bir hiç olduğunu anladım. Belki ileride benim için fatih, büyük savaşçı diyecekler. Ama kimse bilmeyecek, benim iyi bir insan olup olmadığımı… Kimse ardımdan "iyi insandı" kelimesini kullanmayacak belki. Halkı sefalet içinde, açlıkla boğuşurken o, gününü gün ediyordu diyecekler. Ve işin en acıklısı da dostlarım, söyledikleri ya da söyleyecekleri tastamam doğrudur. Dostlarım ben, sözüm ona bir kral olarak avazım çıktığı kadar, kaybetmiş bir adam olarak sizlere haykırıyorum. Ölüm var ey insan! Ölüm var! Ve benim umutlarım, tabutuma dar.

Sessizce yine odasına kapandı. Kimse ne olup bittiğini anlamamıştı. Bir müddet sessizlik devam etti, sonra her şey kaldığı yerden devam etti. Sabaha karşı, ölüm haberi duyuldu kralın. En büyük oğlu tahta geçti. Verdiği ilk emir, kardeşlerinin ve ailelerinin katliydi. Savaşlar, gözyaşları, güç ilişkileri, kraldan çok kralcılık, hızını kesmeden devam etti. Gerçeği anlayan sadece eski kral olmuştu. Ancak onun için de artık çok geçti. Bir toz zerresiydi. Gökyüzünde süzülüp kaldı.

Eyüp Toru

Siyah

Siyah kadar yalnız , mavi kadar sonsuz…

Maviliklerde aradım seni , düşen her bir yağmur
damlasında ve en kuvettli rüzgarın sesinde…
Karanlıkta ve aydınlıkta aradım seni…

Ve bir bebeğin gülüşünde buldum,
Maviliklerin en derininde , bir kuş cıvıltısında ve
Güneşten yayılan parlak ışıkta buldum.
Aydınlıkta ve özgürlükte buldum seni…
Dilime sükût , gözüme fer düştüde geldim sana ,
Üstüm başım perişan , hayli yorgun geldim sana…
Öyle bir hal içindeyim ki şimdi deli gibi yalnız ,
Benim ama ben değilim…

İnce İçke

Vesvese

Lavanta kokulu mor yastığıma uzanıp derin bir uykuya dalmayı düşünüyordum. O sırada odanın loş ışığında telefonumun ekranı yanıp sönmeye başladı ve bir bip sesi duydum. Oysa kocam odada yokken sessizliğin tadını çıkarmak istemiştim. Elim yastıkla telefon arasında gidip geldi ama sonunda telefonumun çağrısına kapıldım.
Akrabalarımdan Halime, Dubai çikolatasının videosunu göndermiş. Onun bildirim sesi gelmiş. Neden bu kızın bildirimlerini açtım ki? Aslında onu pek sevmem, muhtemelen parmağım yanlışlıkla dokundu. Dubai çikolatasını da abartmışlar resmen.
Neyse, madem açtım, güncel olaylara bir göz atayım, sonra uyurum. Akrabam Ayşe, hastanede kolunun üzerinde serum şişesiyle bir fotoğraf paylaşmış ve altına “Serum yemeyende ne bileyim?” yazmış. Kız, ben mi bileceğim? Allah’ım, nasıl böyle şeyler yazabiliyorlar! Şimdi merak ettim, ne olmuş acaba, diğer yorumlara bir göz atayım belki bir şeyler bulurum. “En çok serum yemek sana yakışır.” Nasıl yani, serum bir yemek mi? Allah iyiliğinizi versin, çok güldüm. “Kuzum, geçmiş olsun. ” Hasta birine gülen yüz mü gönderilir? Galiba buldum, biri sormuş: “Hayırdır Ayşe, geçmiş olsun, neyin var?” Ayşe’nin cevabı ise sadece “Teşekkür ederim Türkan Ablam,” olmuş. Of, kızım sana neyin var diye sormuş. Şimdi daha da çok merak ettim. Bu gizem, neden, al işte şimdi uykum da kaçtı. Diğer yorumlarda da bir şey yazmamış. “Çakallarla yarışırız, para çok.” Kafamın içinde neden bu şarkı dönüp duruyor? Neydi devamı? Yok, gelmiyor.
Yat uyu Melek, sabah çok işin var. Telefonumu komodinin üzerindeki prize takmaya çalışırken aklıma bir düşünce geldi: Geçenlerde izlediğim bir videoda bir lise öğrencisinin bu yüzden yüzünün yandığını hatırladım. "Ya şarj patlarsa ya da benim yüzüm yanarsa!" diye düşündüm ve hemen bu düşünceden vazgeçtim. "Şarja takmamalıyım!" Aman Allah’ım! Hızla kalkıp çocukların telefonlarını şarjda bırakıp bırakmadıklarını kontrol etmem gerekiyor. Yorganı üzerimden hızlıca attım. Ayağa kalkar kalkmaz gözüm yorgana takıldı. Yorganım düzgün mü, yoksa yamuk mu? Elimle kontrol ettim, tamam, şimdi gayet düzgün görünüyor. Annem hep “Kızım, dağınıklık seni ele verir.” derdi. Odam ne kadar karanlık, “Odalarda ışıksızım.” Dur, bu şarkı nereden aklıma geldi, devamı neydi? “Seni versinler ellere.” Yine şarkının sözlerini karıştırdım galiba. Neyse, boş ver. Başucuma terliklerimi koymuştum, ayağımla terliğimi bulmaya çalışıyorum. Nerede benim peluş terliklerim? Yerler buz gibi, giymezsem kayıp düşerim, kafamı bir yere vururum, beni bulana kadar tahtalı köye merhaba derim. Zaten kimse beni umursamıyor ki. Ben dış kapının dış mandalı mıyım? Neden her zaman onlar haklı çıkıyor, en sonunda ben haksız duruma düşüyorum? Zaten kesin kayıp düşmekte benim suçum olur.
Hadi yaksana kızım şu ışıkları, neredeydi bu düğme, ayyy ayağımı gardırobun köşesine vurdum. Kırıldı mı acaba? Yok, kırılmamıştır. Kırılsa üzerine basamam ki, neyse düğmeyi buldum. Zehirlendim işte, ben biliyordum böyle olacağını. İzleme şunları be kızım! Evin içinde iki oğlun ve eşin var ama hepsi kendi odalarında takılıyor, sen de yalnızlıktan ne yapacağını şaşırdın. Of, çok uykum var. Ben neden ışıkları yakmıştım? Hım, tamam hatırladım. Terliklerimi arıyordum. Ah, buldum, burada duruyorlarmış. Ay, ayaklarım kımıl kımıl oldu. Peluş içimi gıcıklaştırdı. Odamda çamaşır suyu kokusu mu var? Acaba sabah kovanın içine fazla mı döktüm? Ama yine de hoş bir koku yayıyor. Aman Tanrım, beyaz halımda bir leke mi var? Biraz eğilip dikkatlice baktım. Neyse ki öyle değilmiş; çok şükür sadece ışığın yansımasıymış. Daha 18 yaşındayken anneme “Ben senin gibi takıntılı, titiz ve her şeye karışan biri olmayacağım.” dememiş miydim? Yoksa giderek ona mı benzemeye başlıyorum? Hayır, canım neden benzerim ki? Annem parayı her elledğinde on defa ellerini yıkardı. Ah, canım annemin, elleri nasıl da yara olurdu.
Sağ tarafımdaki pencereye gözüm takıldı; o da bana bakıyordu. "Kız, bana öyle bakma, kanıma girme," dedim ama bu düşünce nafileydi, oldukça çekici görünüyordu. Bir anda geçen hafta eşimin tepkisini hatırladım. Yine de bunu yapmak istiyorum; sonuçta o beni duymayacak, salonda maç özetine dalmış durumda. Zaten onu da anlamıyorum; maçı izledin, neden tekrarına bakıyorsun? Hem o, maç izlerken bağırdığında "stresimi böyle atıyorum" dememiş miydi? Ne oldu da biz böyle bir hale geldik? 25 yıl önce Semiha Yankı’nın sözleriyle “sıcak sımsıcaksın her an yanımdasın” çiçeğim, aşkım, uzun uzun romantik sözler söyleyen güzel adam gitmiş, yerini bir oduna bırakmıştı. Bel ki zaman beni de değiştirmiştir. Ama ben onun kadar hissizleşmedim. Pencerenin önünde uzun duvağımı nazikçe kaldırarak camı açtım. Ay düğünümde taktığım duvağıma herkes nasıl hayran kalmıştı. Yıldızlar ne kadar da güzel parlıyordu, "Parla hilal ve yıldızım," ne hoş bir marş gibi bir melodi; şarkı mıydı marş mıydı tam olarak ayırt edemiyorum ama dinlediğimde hala tüylerim diken diken oluyor. Sokak tamamen boş, in cin top oynuyor, sanırım herkes uykuya dalmış. Havadaki meltemin kokusu huzur verici. Şimdi tam zamanı, "aaaaaaaaaaaaa!" Ah, gerçekten rahatladım, stresimi sokağa bıraktım. Sanki az önce çığlık atan ben değilmişim gibi, şimdi bambaşka birine dönüşmüş gibiyim. Pencereyi yavaşça kapattım. "Kız, senin sesin ne kadar gürmüş öyle, avazın çıktığı kadar ne güzel bağırıyorsun!" diyerek içimdeki çocukla 45 yaşında gurur duydum.
Neyse, hemen oğlumun odasına gidip telefonunu şarja takıp takmadığını kontrol edeyim. O, çalışma masasında oturmuş, kulaklıklarını takmış ve bilgisayarında oyun oynuyordu. “Uyumadın mı daha, annesinin yakışıklısı?” dedim. Boncuk gözleriyle bana bakarak, “Of anne, az önce iyi geceler demiştin. Ne oldu, neden geldin?” diye yanıtladı. Sağ ayağını sertçe yere vurarak bacağını sallamaya başladı. Gözüm istemeden bacağına kaydı; ay, kuzumun bacakları ne kadar uzun. Ne çabuk büyüdün, yavrum. Zaman nasıl bu kadar hızlı geçiyor? Dur, şimdi kızım, neden buraya geldiğini hatırla. Ah, hatırladım. “Mert, telefonunu şarjda bırakma, yatmadan önce mutlaka kontrol et, tamam mı? Oğlum.” dedim. “Tamam anne, geçen hafta da söyledin, tamam demiştim, yine tamam anne,” diyerek umursamaz bir tavırla ayağa kalktı ve yerdeki kırmızı-siyah basketbol topunu eline alarak potaya fırlattı. "Evladım, ne yapıyorsun? O topu dolabındaki aynaya atarsan, cam parçaları gözüne isabet edebilir ve gözünü kaybedebilirsin. Lütfen dikkatli ol!" dedim. Mert derin bir nefes aldı, alt dudağını ısırdıktan sonra baş parmağını diğer parmaklarının üzerinde gezdirerek, "Anne, 24 yaşındayım, bazı şeylerin farkındayım ve kendimi koruyabilirim. Bu durumu fazla mı abartıyorsun?" diye yanıtladı. Başımı öne eğip peluşlarımı parkenin üzerinde sürüklemeye başladım. Oğlumun beni umursamaması, bir anda aklıma babama her söylediğimde ona karşı gösterdiğim tavırları getirdi. İçimi bir hüzün kapladı. "Ben mi abartıyorum? Neyi abartıyorum canım? Seni düşünmek ve korumak suç mu? Her şeyi seni sevdiğim için yapıyorum." Ah canım babamda demek ki aynı duyguları yaşıyormuş. Pelüşlerimle kendimi yatağa taşıdım. Ama benim çok uykum vardı.

Zeynep Uzun

Kar

Vakit akşam,
Tunca bürünmüş gökyüzü.
Sert bir rüzgâr donduruyor ruhları,
Önce tek tek, sonra lapa lapa
Saçıyor sema cömertçe yıldızlarını,
Kar yağıyor üstümüze nazlı nazlı…
Beyaz kelebekler gibi kanat çırparak
Bir tüy kadar hafif, nahifçe yol alarak
Doyasıya özgür, doyasıya kararlı
Her birinin içinde bir mucize saklı,
Kar yağıyor üstümüze esrarlı esrarlı…
Yeryüzü boşalmış; ıssız sokaklar, yollar
Uzaklardan birkaç köpek sesi, bu sessizliği yarar.
Hazandan kalan dallar son nağmelerini fısıldar.
Uykudadır kâinat, uykudadır canlılar
Kar yağıyor üstümüze kanat kanat…
Karlar… Ölmüş çiçeklerin ağıtını yakarlar,
Ölümün soğukluğunu hissedersin iliklerine kadar.
Tevekkül hırkasını giyer; yapraklar, ağaçlar
Yepyeni bir baharın muştusunu saklar.
Ört toprağı, yorgan gibi sımsıkı ört!
Seninle ısınsın yürekteki tohumlar.
Seninle kapansın tüm onulmaz yaralar,
Ab-ı hayatınla yeşerecek yarınlar.
Havaya, toprağa şifa olduğun gibi,
Yağ ki temizlensin kirli dünyamız.
Kirli zihinlere, kirli vicdanlara yağ!
Karlar gibi lapa lapa dökülsün günahlarımız.
Kalmasın kötülükler zerre kadar.
Yağ ki kalpleri sarsın beyazın masumiyeti,
Tüm kâinatı sardığın gibi kar!

Fatma Şimşek

Gökyüzü Kaçıyor

Öznesiz devrik bir cümleyim gittikçe yabancılaşan kendine,
Arayıpta bulamadığım ne varsa çıplak ayaklarıyla serildi yere,
Gök kaçınca üzerimden döküldü kelimeler, kalemimden yerlere.
Bir onu aradı gözlerim, aklımın ardında dağıldılar her yere.
Yüklem miyim yoksa özne mi ?
Başında mı yoksa sonda mı bu sessiz görünüm,
Sevda ile seslendirildi, uçuşan cümleler.
Sözcükler üzerine kurulamıyor, var olan imgeler.
Bir girdap sessizliğinde sorulmaz fikri kimselerin.
Tüm kalabalıklar içinde, kaçınca bilmem kaçıncı özlemden.
Fanusun altında yaşayan onlarca ikilemden,
Sıyrılıp sona erdirilemeyen sinsice lekeden
Her gün kuruluyor gökyüzü düşümde.
Anlatamayınca onca düşünceleri, kelimeler akar ceplerimden.
Bir tek sen yakala cümlelerimi, gök kaçıyor üzerimden.

Melek Atalar Kızıldağ

Dağım

Haykırsam dağlara duyar mısın sesimi
Elleri nasırlı gözleri yaşlı babam.
Oy dağlar yıkılası dağlar
Babamı bende alan dağlar
Toprağına aldın koskoca dağımı
Ateş oldu yaktı içimi
Kor oldu küle döndü yüreğim
Sen sırtımı yasladığım dağımdın.
Koştum koştum da yetişemedim
Alamadım seni girdabından
Öyle bir çıkmazdayız ki
Çaresizlik arşa dayandı
Boynu bükük kaldı hayallerin
Yarım kaldı yarıda kaldı yaşanmışlıklar.
Dağlar aldı mı derdini yerin nasıl iyi mi?
Sahi sende özledin mi bizi.
Haykırsam duyar mısın sesimi
Elleri nasırlı gözleri yaşlı babam.
Gurbet ellerde garip kalan babam.
Çok oldu gideli dön babam.

Berna Aksoy

Herkes Kayıptır Biraz

Hatırlıyorum da
O gün kaybolmuştum
Bunun farkına ilk vardığımda
Bir türlü alamadığım iç çekişlerim
Göremediğim manzaralarım
Konuşamadığım sözcüklerim olmuştu
Kaybolmuştum
Belki de bu olalı uzun zaman olmuştu
İçimi en çok ürperten de buydu
Zamanını bilmediğim bir şeyin
Nasılını bilemezdim ki
Bulutlar çok kez yer değiştirdi gökyüzünde
Sıkış tepiş olanların arasından
Güneş yüzünü göstermeye çalıştı
Denizler taştı kaldırım taşlarına
Simit yiyen bir ana ve çocuğun üstüne sıçradı tuzlu su
El ele dolaşan ne çok insan vardı sahil kenarında
Ve durup durup yalnızlığıyla konuşan
Bir adam küçük bir kızın başını okşadı
O kız da gidip bir kediyi kucakladı
Günler aylar geçti
Sabahlar gecelere evrildi
Kaç sigara yaktı kim bilir parmak uçları sarıya dönmüş o kadın
Sokakların rengi bile değişti
Artık daha soluktu daha cansız
Tabelalar artık dönülmemesi gereken yerlerdi
Çıkılmaması gereken yolculuklar vardı
Bir daha görüşülmemesi gereken insanlar
Varılmaması elzem olan şehirler
Tek ben değildim içimdeki kendiliği kaybeden
Her salı dersine girdiğim o kadın da kayıptı
Gözlerinin içi gülen o arkadaşım da
Kafenin dışında bekleyip duran o kediydi belki kendini unutan
Kaybolmuşluğun yoktu cinsiyeti, türü, etiketi
Her nefes alan tadıyordu o muğlak halleri

Ayşenur Gürdal

Neden

Gökyüzünün efkarı neden?
Suçlu denizler mi böyle erken,
Kabarıp duruyor dalgalar?
Suları yakan ay ışığı mıdır?
Bir volkan derinliğinde sızı…
Akmıyor kanı yüreğin.
Bakır sahanda güneş turuncusu akşam,
Işıklı camlarda ölüm tanrısı…
Şehirleri yıkan ateş topu barut.
Yanmayı bekleyen korkularınız…
Cennette bombalar yok değil mi anne?
Sana vadedilen bulut,
Kara bir gölge ağıtlarda…
Sularımız yandı,
Parça parça aktı saflığımız.

Oya Aşkır

Sanmak Üzerine

Hep mi sessiz, sakin bu şehir?
İnsanlar kaybolmuş, sessizce aranmayı bekliyor.
Sokaklar çıkmaz, bir de yollar ıssız;
Sanki herkes yaşamayı unutmuş gibi.
Işıklar yanmıyor, gözyaşları parlamıyor.
Sözler, düşünceler sanki hiç var olmamış,
Parmak uçlarından kaçıyorlar;
Yakalanmayı zulüm sanıyor.
Adım adım ölüme gittikleri merdivenleri hayat sanıyorlar.

Esma Kılavuz

Hüzün Beşlemesi

I.
çocukluk
salkım saçaktı
kumlar uçuşurken
vakur sonsuzda
bilinçsiz
bir rüzgara
kendini ne diye
hatırlattı
döndükçe
kendine yaklaşıyor
kusura açık
bir dönence
kelebeksem
bile
kanadımda biriken
sadece
işkence
II.
eğik bir
alfabeyle
üzerini çizdiğim
ne varsa
karanlığın diplerinde
kalbime
kök saldı
kılavuzlandıkça
kaybediyorum
kılavuzumu
boydan boya
mürekkep lekeleri
yollarda
kaya tuzu
III.
genişlemesinden
hep
yitirdim yolları
ve
kaldırımına
serçeler konan
parkları
yitirdim
yitirdikçe
bulutları gördüm
kendinden dönen
bir dündüm
ya
kinayenin
mülküydüm
diz çöktüm
bir akşamüstü
ömrüm önünde
ve gördüm
ömrümü çatısı
altında
toplayan çardakları

IV.
başlığını
bilmediğim
bir masalı
okuyorum
her gece
çocukluğuma
ağır
geliyorum
sessizlikten
bile
kendimi biriktirdiğim
parmak uçlarıma
dipnot bıraktım
damların
uçlarına
düşerse dip olur
düşmezse
yol
bir kuşa
V.
yamalı çiçek
kederi
boyunu geçecek
toprak hanidir
bağrına
basmaz mı seni
şarkım
biçimsiz bir
kalıptan geliyor
ve
kırpılmaktan
ve
kulak verememekten
yorgunluğa
adı
ne hüzün
beşlemesi
ne acının
teklemesi
eskitilmiş bir
dilin
gün yüzü görmemiş
alfabesi
bilmem değer mi
kendime
ve böyle bir
dargınlığa

Mizgin Teker

Yaşlanır mı Her Şey?

Yaşlanır mı her şey?
Ağaç yaşlanır
Dalında çiçek, üstünde böcek yaşlanır
Dağ yaşlanır, taş yaşlanır
Gömüldüğün toprak yaşlanır
Güneş, ay ve yeryüzü yaşlanır
Anan, baban, çocuğun yaşlanır
Ben yaşlanırım
Sen yaşlanırsın
Başında saçın, yüzünde çizgin
Gözündeki fer yaşlanır.
Ne yaşlanmaz ki doğumdan ölüme?
Sadece,
Sana olan sevdam
Hep ilk gün ki gibi
Hep genç
Ölüm bu yüreği susturana dek.

Ruşen Gelen

Hayatın Fırtınalarını Sevmeyi Öğren

Hayat bazen sisli bir dağa tırmanmaya, fırtınalı havada denizde yüzmeye benzer. Yol boyunca karşımıza çıkan engeller ve akıp akıp giden problemler, bazen de taş kadar sertleşen duygular… Attığımız her adımda zirveye yaklaşırken kayma duygusuyla tırmanırız o dağa, ancak aksine her bir adım bizi daha da güçlü ve dayanıklı kılar. Hayatın zorlukları, kendimizi keşfetmemize çok yardımcı olur. Bu tırmanış bizden çok azim ve sabır ister ve tabii ki bu sonucu kesinlikle verdiğimiz çabaya değiyor. Bazen bir çıkmaza girdiğimizde, bir sıkıntının içine gireriz ve artık sadece kötü bakmaya başlarız. "Şu an içinde bulunduğum sıkıntı, başıma gelen bu problem, bu sorun hiç bitmeyecek, ben ne yapacağım, hayatım boyunca devam edecek," gibi yanılgılara düşeriz. Böylece bunu daha da çıkılamaz bir sorun haline getiririz. Bunun tek çaresi, oturup kendi üzerine çalışmak, kendini keşfetmek ve bununla nasıl başa çıkabileceğimizi düşünmektir. Etrafımızda gördüğümüz huzurlu insanlar, gerçekten hiç mi hayatlarında problem yaşamıyorlar? Var tabii, o insanlar kendi üzerinde çalışmış, içsel gücünün farkında olan insanlardır. Bazen bir sorun yaşarız ve çok büyütmeye başlarız; o anki duyguyla sanki hayatımızda yaşadığımız en büyük sorunmuş gibi hissederiz. Bunun yerine, o an oturup bir düşünün: Daha önce hayatınızda bunun gibi ve daha büyük sorunlar oldu mu? O an, bunu nasıl yendiniz, nasıl başa çıktınız? Ondan sonra, size iyi gelen şeyleri bilin, kendinizi çok iyi tanıyın. Ben nasıl, nerede, kiminle mutlu oluyorum? Sorunlarını küçük gören, "Buna mı üzülüyorsun?" diyen kişilerden özellikle uzak durun, çünkü o an her insanın sorunu kendisine büyüktür. Bir diğer şey ise, bazen bir işe başlarız, bu ne olursa olsun ilk seferde başarısız oluruz ve biz bunun için büyük bir kaygı yaşarız, sanki bu hep böyle devam edecekmiş gibi. Bu, bizi asla ilerletmez. Ama tabii ki, gücümüzün de farkında olup ona göre hareket etmemiz en güzeli. Hep bir şeylerden şikayetçi olursak, "Yok, hayatım bu yüzden kötü, yok bu zorluklardan dolayı yapamıyorum, derslerim bu yüzden kötü, imkanım olsaydı şunu da yapabilirdim," gibi bahaneler üretmeyi çok seviyoruz. Peki, biz ürettiğimiz bahaneler kadar mıyız? Şu an başkaları bizden daha zor bir hayatı yaşayıp, istediği şeyleri başarabiliyor. Çünkü onun bahanesi yok, isteği ve hırsı var. Hayatımızdaki her zorluk bize bir mesajdır. Daha güçlü olmak için, bir şeyleri aşmak için bize verilen bir adımdır. Önümüze koyulan taşı kaldırabilmek, bize öğrenme kabiliyeti verir. Hiçbir insanda yüzme kabiliyeti doğuştan gelmez. Kimse senin eline balık vermez, sana balık tutmayı öğretir. Sen o balığı tutmayı öğrendikten sonra, kimseden sana balık vermesini beklemezsin artık. "Yapamıyorum" diye bir şey yok, sadece daha çok çalışmak, daha çok disiplin, daha çok çaba var. Elindekilerin farkında olmamız lazım. Bugün buradaysam, bu yazıyı okuyorsan, sıradan bir insan değilsindir. Gücünün farkında ol. Biz Allah'tan sabır istediğimizde, Allah bize direk sabır mı veriyor, yoksa bunun için bize sabırlı olmak için fırsat mı veriyor? Cesaretli olmak istediğimizde, direk cesaret mi veriyor? İşte biz bunların farkında değiliz ve şikayetçi oluyoruz sürekli. Bir şey istiyorsan, başla. Erteleme, "Şu an yapamam" deme. Hayat beklemeye gelmez, çünkü. Yani aslında zorluklar hayatın gerçekleridir. Küçük veya büyük sorunlar farkında olmadan bizleri daha güçlü ve olgun biri kılar. Bu yüzden hiçbir zaman hayatın dört dörtlük olsaydı keşke demedim. Çünkü güçlü olmayı, mutluluğu aramayı, empati kurabilmeyi , mücadeleci olmayı hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Her bir zorluk, aslında bize yeni bir kapı açar ve bizler de o kapıdan geçerek daha iyi bir insan oluruz. Hayatın içinde karşılaştığımız her engel, bizi hedeflerimize bir adım daha yaklaştırır. Bu yüzden, karşılaştığımız zorlukları kabullenmeli ve onlardan öğrenmeliyiz. Sonuçta, hayatın gerçek anlamı, bu mücadelelerin, zorlukların ve bu zorluklardan öğrendikkerimizin içinde gizlidir."

Nesrin Kurt

Yaşamadan Ölürsem

Câniliğim üstümde
Öldürüp duruyorum zamanı!
Böyle acımasız değildim ki!
Kaygılı değilim, hiç değilim
Sevenim de vardır elbet sevmeyenim de
Yaşamak da vardır ölmek de!..
Daima seven kalbimi yitirdim
Gülümseyen görklü yüzümü!
Bırakmıyor yakamı hazan!..
Olup bitenleri anlıyorum
“Keşke anlamasaydım” diyorum
Belki kurtulabilirdim sırtımdaki küfeden!..
Sözlerim açık, gözlerim derin
Susarak anlatıyorum bazı şeyleri
Yaşamadan ölürsem!..

Hızır İrfan Önder

Şark'ta Bir Çınar

Bir uğultu bölüyor altısında sessiz geceyi.
Peyderpey kırıyor binlerce pencereyi.
Doğmayan bir güne uyanıyor Şark'ımız.
Sanki bu onlarla söyleyeceğimiz son
şarkımız.
Bir çınarın yaprakları dökülüyor bina
çatılarından.
Güneş açmak bilmez karlı bir şark
sabahından.
Usulca süzülürken semada kar taneleri.
Teker teker yitiyor biricik can taneleri
O can taneleri ki gelecek için bir nakıştı.
Lakin Şubat'ın altısı onlar için son kıştı.
Bir yanda devrilmiş, onun ismi "Şan".
Diğer yanda can çekişen bir "Kahraman".
Sokak aralarını binlerce çınar kaplar.
Dökmüş yapraklarını, yurdumu matem
sarar.

Yusuf Arda Taşçı

Papatya

Dağlar,bağlar,şu ovalar senindir
Sen kırların çiçeğisin papatya
Yaprak beyaz, güneş sarı tenindir
Sen dağların çiçeğisin papatya
Yaylalarda sarı beyaz özgürce
Şu bozkırın yalazında hep gürce
Dağlar senin yaşıyorsun ya hürce
Sen yaylalar çiçeğisin papatya
Papatya sen duru bir aşkın sesi
Papatya sen içtenliğin simgesi
Papatya mutlu kılarsın herkesi
Sen çiçekler sultanısın papatya
Bin derde devadır mis gibi çayın
Sevdi sevdi beyaz yapraklar sayın
Saflığın simgesi aşktadır payın
Her demette bir ümitsin papatya
Beyaza büründü Irmak boyları
Endamın kıskandırır şebboyları
Taçlandır sen düğünleri toyları
Gönüllerin çiçeğisin papatya
Sakinî der; çiçeklerin sultanı
Gün görünce sarı beyaz her yanı
Heyecandır papatyanın zamanı
Sen dağların çiçeğisin papatya

Sakin Karakaş

Esaretü-s Sevî

Ben ki,senin hasretin bîçaresi olmuşum
Ben ki,senin hasretin bir çaresi olmuşum
Ben ki, her ânımda vechin nurunu düşlerim
Ben ki, senin sevdanın mahkumuyum, bitmişim
Ben ki, yolundan dönersem bitecek bir kulum
Ben ki, yolumdan dönersen sönecek bir mumum
Sen ki, fikirden dahî çıkması imkansızım
Sen ki, gönülden sevip bildiğim ol sevgilim
İşte benim gönlümün sultanısın şimdi sen
Bense, sevînin yolundan harabât olmuşum

Yusuf Atalay

Bir Adam Ki

Bir adam ki bu dünyadan
Hiç kimseye çarpmadan
Kimseyle savaşmadan
Islak kaldırımlarda
Issız sokaklarda
Yağmura vermiş sırtını
Sevdi mi birini sevildi mi bilinmez
Şimdi uzaklarda
Tanıdı mı kimse
Çıkmazdı ki odasından
Gün doğumlarını beklerken
Gecelerce tutmuş nöbet
Güneşe hasret
Küsmüş nisana mayısa bile
Görmemiş kimse
Hayalet gibi süzülüp giderken
Yaşadı da denemez
Hata kimde bilinmez
Tereddütler içinde
Bir adam ki bu dünyadan
Rüzgâr gibi geldi
Rüzgâr gibi gidiyor

Zafer Korkmaz

Ölü Papatya

Çiçeği solduktan sonra
Güzel kokarmış papatya...
Bir ölüm bir ceset...
Nasıl güzel kokabilir?
Ömrü tükenince niye kıymetlenir?
Bir dal uğruna kopardık yapraklarını.
Seviyor mu, sevmiyor mu?
Bir batılın uğruna güzel kokacak papatya.
Ayrılacak sevgilisi topraktan.
Kopacak can suyundan.
Güzel kokmak için...
Gökyüzünü unutup,
Yaprağını çürütüp,
Güzel kokacak papatya...
Güneşin sıcağından alıp,
Soğuk vazolara koyduk.
İki günlük süs için güzel kokacak papatya...
Özleyecek batan gün ışığını,
Üzerindeki uğur böceğini tekrar isteyecek.
Papatya ölecek yavaştan ama hızlı.
İki günlük zevk için,
Güzel kokacak papatya...

Z. Seha Deniz

Turlar ve Tekrarlar

İki yaşam arası ince çizgi
Vardır birbirine bağlayan elbet ikisini
Tren yollarında geçen hayatların cılız sesi
Kelimelerin suskunluğunu delirtir besbelli
Hayat aynı noktadan ilerlemeye çalışan yorgun savaşçının kendisi
Gerçekse her turun sonunda kandırması kendini
Yaşamı anlamak zor içindeki kolaylık
Pür dikkat odaklanması gereken tur değil dönen tekrarlık

Cemre Ceylan

Anadolu'nun Kayıp Kuşları

Birçok medeniyetin beşiği, bin bir çeşit rengin doğum yeri olan Anadolu tarihten bugüne dek sayısız canlının yuvası olmuştur. Altında sonsuz yeşilleri ardında uçsuz bucaksız mavilikleri barındıran bu coğrafya kültürlerin kesişim yeri olmakla beraber kuşlara da önemli bir yaşam alanı ve göç rotası sunmuştur.

Konargöçer toplumlarda ağırlıklı olmak üzere kuş motifleri toplumların kültürlerinde çeşitli yerler edinmişlerdir. Bozkır kültürünün inanç sistemi olan Şamanizm ile ilişkilendirildiğinde kuşların koruyucu olduğuna inanılmıştır. Gök Tanrı inancına baktığımızda ise kuş Tanrı'nın temsilcisi, iyilik, bereket, güç kahramanlıkla özdeşleştirilmiştir ayrıca uçabilmeleri sayesinde ruhun bir simgesi olarak kabul edilmişlerdir. Kuşların mimaride, seramik ve çini sanatında, kilim dokumada, kral mühürlerinde, bayrakların üzerinde ve daha birçok çeşitli yerde çeşitli tasvirlerine ulaşmak mümkündür. Anadolu uygarlıklarında yer edinmiş olan en önemli kuş imgelerinden biri Zümrüdü Anka kuşudur. Bu kuş, Dede Korkut hikâyelerinde karga, keklik, kaz, kuğu, gibi isimlerle anılmaktadır. Anadolu kültüründe ve farklı kültürlerde benzer değerlerin ortak sembolü olarak Turna kuşlarının ise coşku, hüzün gibi duyguların anlatımında sıklıkla kullanıldığı görülmektedir. Göbekli Tepe'de bulunan dikili taşlarda turna sembolü buna örnek verilebilir. Cennet kuşu olarak da bilinen Hindistan'ın ulusal kuşu olan Tavus kuşu ise çini ve seramiklerde ölümsüzlük anlamında kullanılmıştır.

Tarihe dönüp baktığımızda bu topraklarda en az bizler kadar kuşlarda iz bırakmışlardır. Hala bu bereketli toprakların misafiri ve emanetçisi olan bizlerse ne yazık ki kentlerimizin ve yok ettiğimiz yeşilliklerin arasında bu kuşların izlerini yavaş yavaş kaybetmekteyiz. Betonların arasına hapsettiğimiz ruhlarımız kuşların aksine ancak pencereden bakınca özgürlüğü tadabilmekte.

Anadolu hala bizimle, kuşlar hala bulut tadım uzmanları, doğanın orkestrası olarak bizim içimizde! Önemli olan o renkleri fark edebilmekte. Asıl özgürlük pencereden bakmakta değil görmekte…

Grinin, yeşilin, mavinin Anadolu'nun içinden kuşlar...

Müberra Koçak

Gassal

Gassal, geceyi yıkayan bir el
Bütün acıları sarar, gizler, siler
Fısıldar rüzgârlar, kuru gözyaşı
Her birini bekleyen toprağı sarar
Gassal usulca sarar her bedeni
Yavaşça geçer zamanın rengi
Bir nefes, bir an, tüm ömrün geçer
Sonunda her şey, toprakla sevinçle birleşir.
Elinde su, alnında bir dua
Sessizce yükselir sonsuz rüzgar
Bir yolculuk başlar, ruhum şarkı söyler
Sonra arkanızda bir iz kalır
İnsanın duygusu, unutulmaz kalır
Gassal, sanki geçişin bekçisi
Yavaşça geçer zamanın rengi
Bir zamanlar yakın olan, şimdi uzak bir yoldu
Sözler yetersiz, gözler hep yaşla dolu
İçimizde kalan bir anı, bir yalnızlık yolu
Ölüm geldi şimdi ahiret yolunda.

Bayram Dağ

Hiçbir Şey

Güzel Sanatlar Fakültesi Resim bölümünün duvarına bakıyorlardı. 8 – 9
yaşlarında bir kız çocuğunun portresini bitirmek üzereydi genç asistan. Küçük
kıza çizdiği fuların son dokunuşlarındaydı. “Kim bu?”
“Bilmiyorum.”
“Tanımadığın birini mi çizdin?”
“Evet”
“Ah..Esin..Peki neden tuvale değil de buraya? Nasıl açıklayacaksın hocalara, ne diyeceksin?” Tuna tüm içtenliğiyle soruyordu. Sesindeki endişe mi, merak mı, ayırt
edemiyordu Esin. Bütün dikkati aceleyle bitirmeye çalıştığı resmindeydi. Bir
yandan da arkadaşının sorularını cevaplıyordu aynı samimiyetle. “Öyle istedi. Öyle güzel istedi ki, kıyamadım, kıramadım.”
“Yine rüyaların değil mi? Bu kez hangisi uyutmadı? Sarsıntı mı? Enkaz mı?
Merak değildi bu kez, şefkatle soruyordu. “Hangisi ?”
“Evet rüyalarım. Ama öyle değil. Farklıydı. Bu kızı gördüm. Deprem
olduğunda uyuyormuş, rüyasında hiçbir şey görmüyormuş. Uzun uzun hiçbir şeyi anlattı bana. Benimle konuşurken bir yandan da boya kalemleriyle kendi resmini çiziyordu duvara. Ünlü bir ressam olmakmış hayali. Resimleri insanları düşündürsün, duygularını harekete geçirsin istiyormuş. Arkasında hiçbir şey bırakmayan insanlardan olmayacakmış. Ah Tuna halini görmeliydin, küçücük çocuk telaş içinde anlatıyordu rüyasını.”
“Sonra?”
“Sonra “Hadi bana yardım et” dedi. Yüzü gözü kir içindeydi. Yarın sabah
satacağı mendillerin hepsiyle yüzünü silsem, yine de temizlenmeyecek gibiydi. O gözlerini aynı şimdi baktığı gibi çizdi. Ben de yanaklarını boyadım istediği
renge. “Saçlarımı da temiz çiz” diye tembihledi. Rengine yine kendisi karar verdi. Bir an evvel tamamlamak istiyordu resmini. Boynuna yeşil bir fular çizerken, “Bak dışarıda bir sürü duvar yıkılıyor,beni bir duvara çiz. Her baktığında enkaz
altında kalan hayallerimi ve umutlarımı hatırla. Çizildiğim bir duvar, yıkılan bir
duvardan daha çok…” Bir deprem daha oldu o sırada, sözü de fularının yeşili de yarım kaldı.” Esin gözyaşlarını serbest bırakmıştı artık, portreyi tamamladı. Bir mezar taşı
yazıyormuş gibi imzasını attı. DEFNE, 6 Şubat 2023

Sevinç Kayapınar

OCAK 2025
SAYI: 12

EDEBİYAT, FİKİR VE
SANAT DERGİSİ

Bir sonraki sayıda
görüşünceye dek
umutla kalın...